

Гімн клубу
«ЗОЛОТА ТРОЯНДА»

Маєш в серці іскру Божу,-
Увійди в цей світлий храм;
«Золота троянда» гожа
Знов дарує радість нам.
Кличуть музика і барви,
Віще слово, як вогонь.
Тут і камінь оживає,
Доторкаючись долонь.

Приспів:

Гей, сюди, панове-браття,
В муз обитель чарівну!
Душі звільнимо від сну,
Розбудивши заповзяття.

Грають сурми, грають з неба,
Де краса зірки роїть -
Це тобі дарунок Феба
На межі тисячоліть.
Ген у творчому екстазі
І художник, і поет -
Їх ведуть дороговкази
Аж до музики планет.

Приспів.

Хай освячує таланти
Радість - творчості душа,
Що натхнення діаманти
Лиш сміливцям залиша.
Молодий чи сідоглавий,-
Честь і гідність - над усе!
Золота троянда слави
Вам безсмертя принесе!

Приспів.

ISBN 966-96314-0-8



9 789669 631404 >



ЗОРЯНІ
РОСА

ПЕЛЮСТКИ «ЗОЛОТОЇ ТРОЯНДИ»

Президентом України
2003 рік оголошено роком культури в Україні

З О Р Я Н І
Р О С Ї

ПОЕЗІЇ

ХМІЛЬНИК
РІА «ПУЛЬСАР»
2004

Збірник складають вірші переможців I-го туру конкурсу „Пелюстки „Золотої троянди“. Різні роки написання, різний рівень майстерності, різний вік авторів з різних областей України, – та всіх їх об'єднують літературно-мистецький клуб „Золота троянда“ і щира віра у вічні людські цінності – Любов, Добро, Красу.

Редактор видання *Микола Заруба*
Дизайн обкладинки *Володимир Заруба*
(Використано матеріали *Людмили Клименко*)

**Літературно-мистецький клуб „Золота троянда“
широ дякує всім, хто причетний до випуску у світ
цього збірника поезій, а найбільше:**

міському Голові м. Хмільника
Володимирові Івановичу МЕЛЬНИЧУКУ,
Голові Хмільницької районної держадміністрації
Іванові Григоровичу ВІТЮКУ,
директорові ДП „Агропромцукор“ (ТОВ фірми „Астарт-Київ“)
Миколі Івановичу ОМЕЛЬЧЕНКУ,
Головному лікареві санаторію „Поділля“ (м. Хмільник)
Юрієві Олександровичу ЛЕЩУКУ,
Головному лікареві профспілкового санаторію „Хмільник“
Петрові Васильовичу ДУМІНУ,
Голові правління ВАТ „Хмільниксільмаш“
Миколі Здіславовичу ЗЕЛІНСЬКОМУ.

**Інформаційні спонсори видання – редакція газети
„Життєві обрії“ та Хмільницький вузол зв'язку.**

з **4702640202** Без оголошення
2004

ISBN 966-96314-0-8

© РІА „Пульсар“, 2004 р.

«ЧИ ЗНАЄМО МИ УКРАЇНСЬКУ НІЧ?»

Є люди, яких не цікавить передмова. Та Ви, читачу, мабуть, не з таких і маєте достатньо терпіння та уваги, щоб дізнатися про причину появи цієї книжки народної поезії. Точніше, причин таких декілька. Перша і очевидна – це брак коштів на видання авторами особистих збірок, а тому вони змушені кооперуватись. Друга і менш очевидна – бажання побачити себе серед інших, порівняти, розширити свої уявлення. Третя – глибоко інтимна – спробувати дійти до свого читача, знайти відгук у чиемусь небайдужому до слова серці. І четверта (звісно, не остання) – щоб написане автором було визнане шанувальниками поезії і влилося бодай краплиною в море сучасної народної творчості.

Минуло три роки від виходу колективного збірника поезій „Пелюстки троянди“, примірники якого надійшли до всіх обласних бібліотек. Тоді ж було оголошено конкурсний відбір творів для нового збірника започаткованої серії „Пелюстки „Золотої троянди“. (Справа виявилася важчою, ніж прогнозували, але й цікавішою, ніж сподівалися).

До речі, трохи про назву серії та її походження. Таку назву – „Золота троянда“ – має повість Костянтина Паустовського про те, звідки береться поетичне натхнення, яку роль відіграє багатство внутрішнього світу письменника і як відбувається накопичення отих „золотих порожин“ життєвих вражень, з яких потім створюється „золота троянда“ – книга. Цю ж назву має літературно-мистецький клуб, заснований наприкінці минулого тисячоліття при рекламно-інформаційному агентстві „Пульсар“ у місті-курорті Хмільнику, що на Вінниччині.

Конкурс, оголошений РІА „Пульсар“, має ту особливість, що з десяти віршів, надісланих автором, відбираються найкращі. Японський класик Басьо сказав, що той, хто за своє життя створив три-п'ять чудових віршів – уже справжній поет, а хто десять – визначний майстер. Мабуть, японці серйозно ставляться до поезії... А нам, сучасним українцям, варто мати почуття гумору і не приймати подібні твердження на свою адресу.

Звісно, лише читачі збірника остаточно визначать десятюх переможців конкурсу, а їх імена будуть опубліковані в наступному випуску серії книг народної поезії „Пелюстки „Золотої троянди“.



ОЛЕНА АБАК

Народилася 27 квітня 1980 року в м. Києві. Мати, професійний музикант, почала займатися з нею музикою з трьох років. Олена закінчила спеціальну музичну десятирічку ім. Миколи Лисенка, Київський університет культури по класу фортепіано (заочно), а також університет культури у Філадельфії (США), там же вступила до аспірантури. Лауреат кількох престижних конкурсів. Зокрема, в 2003 році завоювала перше місце на конкурсі молодих виконавців Америки і Європи. Як переможниця конкурсу дала успішний сольний концерт для держдепартаменту у Вашингтоні. Вільний час присвячує поезії, живопису, читанню художньої літератури.

* * *

Чому ти дивний погляд маєш?
Я погляду того боюсь,
Він, наче сонце, обнімає,
Коли я в radoщах сміюсь.

Коли в журбі, – єдина втіха –
Шукаю Бога у душі,
І як ти поряд тихим птахом
У вічі дивишся мені.

Ти – дивний і до болю рідний
Далекий сон, та знаю я:
Ти – чиясь доля й сонця світло,
Але, напевно, не моя...

Сон

Всім початкам – по кінцю,
Кожній вроді – по химері.
Я ж залишу згадку цю
Навіть в спогаді шаленім.

Все мине: бажання й час,
Розчинившись десь раптово,
Але хай минає нас
Забуття один одного.

І коли ввійду в твій сон,
Там залишусь, як реально,
Любощами віртуально,
Поєднає нас „Бостон“.

Літо

Мені раптово в літо захотілось,
Можливо, навіть не душею – тілом,
В далеке літо, що біжить дитинством,
І що спинить нікому не під силу.
Відчути той далекий літній промінь,
Серед зими пташиний спів почути,
Що кликав стежкою колись додому,
До болю рідний, тільки призабутий.
Осяяний з небес теплом і смутком,
Овіяний вітрами в чистім полі,
Де поряд небеса – близька й свобода,
Нехай собі летить піснями в літо
Пташиний спів крізь зиму й непогоду,
Радіє серцем і душею квітне...

Дві душі

Серцю спокою немає,
День пішов, і ти ідеш.
Погляд сонця догорає,
Дива світ – не повернеш.

Серце плаче між негод і
Між далеких берегів:
На одному – твоя доля,
Лиш моя – серед ланів,

Лиш моя – серед лісів,
Між полів і між кордонів –
Не зустритись їм ніколи,
Не знайти своїх земель.
Як на березі одному –
Моє серце й розум твій,
Все для них далеке й темне,
Наче зовсім світ чужий.

Як на березі сусіднім
Твоя пісня світлих тем,
Там твої пливуть хмарини
З темним сумом і дощем.
Візьмеш ти мене з собою,
Коли в далеч полетиш?
Маєш крила, прагнеш волі,
Серця гомін, ні... облиш...

Я ж не маю... Крила сиві
Із польотного дощу –
Дві душі, безмежно милі...
Але в небі досхочу
Крил до пари і по серцю,
Знайдеш там собі життя,
Там ніколи не зав'яне
Доля, спрагла вороття.



НАТАЛЯ БАРАН

Народилася 4 лютого 1983 року в с. Любині Яворівського району Львівської області або, за її власним визначенням, „на окраїні нашої мальовничої української землі“. Перший вірш, створений у 12-річному віці, був присвячений рідному селу. Друкувалась у районній газеті „Яворівщина“.

Ото і є твоя любов

В житті так важко без кохання,
Гіркого, мов п'янке вино.
Як тихий обрій на світанні,
Хвилює серденько воно.

Воно, немов кришталь співучий,
Що лиш торкне його рука, –
Неначе сміх чи жаль пекучий, –
Лунає музика дзвінка.

Воно, мов птаха, невловиме,
Воно, як сонце, недосяжне,
Із серця рине, наче злива,
Таке сміливе і відважне.

Мов зірка, згасне на світанні,
Увечері – засяє знов...
Ото і є твоє кохання,
Ото і є твоя любов!



СТАНІСЛАВА БЕЛОВА

Народилася 1938 року. Корінна харків'янка. Освіта вища. Ветеран праці. Пише вірші понад 25 років. Друкувалась у збірках: „Встречи“, „Сок земли“, „Творческое кредо“, а також „Відлуння душі“, „Первоцвіт“ та „Білий пролісок“. У вересні 2003 р. вийшла її збірка «Трави дитства».

Українська мова

О благословенна рідна мово,
Що дітям мене навчила мати!
Як же не вивчати тебе знову,
Мов найкращу квітку, не кохати!

Українська пісня величава,
Вишлена серцем і душею, –
Наша вічна, невмируща слава,
Що сія у Всесвіті зорею.

І несе в тій пісні Галя воду,
Там Іванко, як барвінок, в'ється...
Золоті пісні мого народу
Як почувеш – серденько заб'ється.

Тож плекаймо, люди, рідну мову,
Не даваймо нелюдам топтати.
Наша мова, українська мова –
Рідна мова, ніби рідна мати!

Пригла

Ой, в зеленому гайочку зозуля кувала,
Вона своїх діточок до гнізда скликала:
„Прилітайте, діточки, до своєї хатки
Та в дзьобику принесіть кожен по зернятку“.
Ой, біля білої хати жінка молодая
Співа пісню та діточок вечерять скликає.
Ось дівтора позбігалась, за стіл посідала,
Куліш з салом смачно їла, узвар попивала.
Пообідавши гарненько, загули, веселі.
Мати посуд прибирає. Дітки ж – гай з оселі.
Проминуло красне літо. Вже й зима надворі.
Пташенята самотужки вже літають в полі.
Їхня ж мати-зозуленька вже про них забула,
Скільки часу промайнуло – навіть не збагнула.
Мати діточок помалу вивела всіх в люди,
Поїхали далеченько, про матір забули.
Виглядає мати діток, кожен день чекає,
А діточки все не ідуть: часу в них немає...
Ой, ви, милі наші діти, хоч ви і дорослі,
Пам'ятайте рідну неньку, приїжджайте в гості.
Бо матусенька не вічна – старіє з роками,
І ніхто вам не замінить рідну вашу маму.

Горіх

Вже тридцять літ росте собі горіх
(А може жити два чи й три століття).
Він добру тінь кладе на мій поріг,
А я торкаюсь ніжно його віття.

Величний красень щедрий на плоди,
Які дають для творчості наснагу,
Щоб ми були веселими завжди,
Щоб мали розум, силу і відвагу.



ОЛЕСЯ БІЛОУС

Народилася 1983 року в далекому Киргизстані, де батьки працювали геологами. Нині проживає в селі Червоногранітному Володарськ-Волинського району Житомирської області. Олеся – студентка філфаку Житомирського державного педуніверситету. Писати вірші почала в 14 років. Вперше надрукувалась у київській християнській газеті „Клич віри“. Член Київської літературної студії „Вітрила“. Друкується в періодичних виданнях.

Трояндова надія

Буває час: впаде вночі зоря
В твої долоні вогником блакитним
І не згорить, як вогники горять, –
Тремтить в долонях, мов троянда квітне.

Тремтить вона, а в ній життя твоє
Прозорим променем весни світає,
І щось нове, незвідане встає
У світлому трояндовім розмаї.

Вогонь отой ясний не розгуби,
Неси його в долонях через роки.
Він щастя принесе колись для тих,
Хто все здолав – і терни, і тривоги.

І зацвітуть трояндові сади,
І запашні вітри на всіх повіють,
А зірка буде знов і знов світить –
Вселять в серця трояндову надію.

* * *

Любов земна. Стежина в полі.
У зорях ночі. Щастя мить.
Якої ще у Бога долі,
Якої долі ще просить?

Любов моя! Життя без краю!
Коли повернешся в мій дім?
Вже гасне сонце понад гаєм,
І ти згораш разом з ним...

Але колише вітер трави –
Весни замріяний танок.
Пливе самотньо синім ставом
З волошок сплетений вінок.

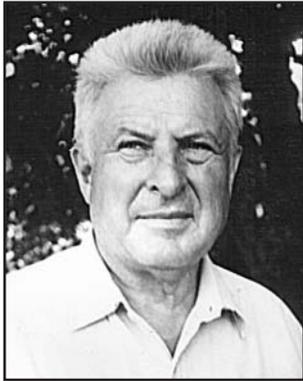
Пливе моє життя поволі,
Його нічим не зупинить.
Якої ще у Бога долі,
Якої долі ще просить?

* * *

У небі зацвіла зоря.
Роса купається у травах...
Невже це знов моя весна
Прийшла з-за обрію над ставом?

Невже ці квіти знов мої?
Невже вплітаю їх у коси?
Невже (не віриться мені)
На щастя – тихі мої сльози?

Хто світанкову цю весну
Зв'язав мені у сув'язь долі,
Щоб у душі, коли й засну,
Цвіли ці проліски чудові?



ОЛЕКСАНДР БІЛЯТИНСЬКИЙ

Народився 1937 року. Доктор технічних наук, професор, завідувач кафедри проектування доріг Національного транспортного університету, академік Транспортної Академії України, автор збірок поезій „Бузькі пороги“ (1997 р.), „Мелодії серця“ (1998 р.), „Пісні рідного краю“ (2000 р.), „Я пісню обіцяв подарувати“ (2001 р.).

Поезії Олександра Білятинського часто друкуються в районній газеті „Гайворонські вісті“. Пісні виконуються на концертах. О.Білятинський живе і працює в Києві, проте не пориває творчих зв'язків з рідним краєм.

* * *

Так сумую я за літом,
Бо не всі зустрів світанки.
Сніг нежданий білим цвітом
Сипле з вечора до ранку.

Засипає ті стежини,
Де з тобою ми ходили,
Накрива кущі ожини
Простирадлом своїм білим.

Замітають сніговії
Степ безлюдний, ліс і доли,
А надія серце гріє:
Ще розквітне матиола.

Я пісню обіцяв подарувати

Я пісню обіцяв подарувати
Чудову, наче квіти у росі,
Таку, щоб переплавила у свято
Тривоги наші і печалі всі...

Хай за вікном холодний свище вітер,
Сніг засипа яскравих літ сліди, –
Дарую пісню я тобі, мій світе,
Із вірою: цвістимуть знов сади...

Тебе, кохану, я у снах лелію,
Хоч ти далеко – я з тобою знов.
Зима мої не вистудить надії,
Моя до тебе не згаса любов.

Ти – це я,
Ти – це усмішка й знада,
Сонце, вітер, лоза винограду,
Ти – це гори, рівнини безкраї,
Ти – це пісня у рідному краї!

* * *

За ріку, кохана, за ріку глибоку,
В дивну казку тихих зоряних ночей
Прилечу до тебе птахом одиноким,
Припаду до вікон – хатніх цих очей...

Як живеш, вродлива? Чи ще пам'ятаєш
Все, що говорила, – лагідні слова?
Чи забула, може, що тебе кохаю?
Ти скажи, кохана, чи любов жива?

За ріку глибоку, за ріку далеку,
Де шумлять пороги і вода співа,
Прилечу до тебе, стомлений лелека,
Щоб тебе спитати, чи любов жива...

За ріку шумливу, за ріку далеку,
Де троянди квітнуть у твоїм саду,
Вітром прохолодним прилечу у спеку,
Променем до тебе теплим припаду...

* * *

Пароплав відплив – вороття нема,
І кохання вже не повернеться...
Що не в парі ми – винна ти сама,
Чом тепер до ніг вітром стелишся?

Чом тепер все звеш і приходиш в сни?
Ти – лише міраж вже прожитих літ.
Я ж зустрів любов – ту, якою снів,
І щасливий так, що її зустрів.

Поруч ми пройшли вже немало миль,
(Хай тернистий шлях, блискавиці б'ють)
Є у нас дочка, підростає син,
Я без них – ніхто, я їх так люблю!

Ну, а ти – міраж... Пароплав відплив...
Ти – на пристані, синьоокая...
Все ж шкода мені, що лишилась ти
Незігрітая, одинокая...

Зацвіли каштани

Зацвіли каштани, відцвітають вишні,
І пливе над містом синьоокий май.
Вже Печерська Лавра із туману вийшла,
Де з Дніпром зливається дальній небокрай.

Києве мій рідний, серцю любе місто,
Тут – моє кохання, юності весна...
Ти вогнями сяєш – золотим намистом,
Києве мій любий – світла далина...

Київ мені сниться: вітер колисковий,
Скверики і парки, неба акварель,
Вулиці і площі, усмішки знайомих
І Дніпрова хвиля, й соловейка трель...

Втомлений, із мандрів в місто повертаюсь...
В сутінках вечірніх золотом горить
І мене вогнями радісно стрічає
Київ, рідний Київ... О, щаслива мить!

Києве мій рідний, миле серцю місто,
Тут – моє кохання, юності літа...
Тільки-но відбуду в справах особистих –
У моему серці туга пророста...

* * *

Збігло літо...
Збираємо речі –
Покидаємо милі Плюти!
З яблук сік п'ють смугасті шершні.
Засмутилися – я і ти...

Осінь якось приходить несміло...
Літо бабине. Сонячні дні.
Пахне медом антонівка спіла.
Близьким, милим тут пахне мені...

На рибалку збираюсь востаннє,
Закидаю на плечі вудки.
Римуватиму до світання,
Всі тобі присвятити рядки...

Обіймаю тебе за плечі...
Ось і літо минуло.
Вечір...



ЛЮДМИЛА БОРЩ

Народилася 10 січня 1949 року в с. Стоянові Радехівського району на Львівщині. З дитинства мріяла стати педагогом. Всі науки опанувала успішно, та найкраще зналася на математиці. Закінчила вечірню школу, навчалася в Ірпінському технікумі, Київській сільськогосподарській академії та на економічному факультеті Кримського сільгоспінституту. Працювала економістом у колгоспах Кіровського та Ленінського районів АР Крим, завідувала овочевим магазином і навіть стала успішним підприємцем. Поглиблюючи економічні знання, закінчила Київський інститут міжнародних ринкових відносин та підприємництва. За дорученням Міністерства освіти України очолила роботу з організації філії Київського інституту Центру міжнародних ринкових відносин та підприємництва. У короткий термін і без особливих фінансових ресурсів, завдяки підтримці колег та місцевих органів влади зуміла здолати неможливі труднощі і виконати завдання. У місті Феодосії (стародавній Кафі) з'явився перший вищий навчальний заклад, а Людмила Борщ стала його ректором. Людмила Михайлівна – кандидат економічних наук, готується до захисту докторської дисертації. Глибоко вивчаючи вітчизняний і зарубіжний досвід ринкових перетворень, колектив ФДФЕІ працює під гаслом Тараса Шевченка „і чужому научайтесь, й свого не цурайтесь“. Інститут співпрацює з провідними науковими школами та університетами Бонна, Відня, Варшави, Львова, Києва, Дніпропетровська, Одеси, НАН України. Виховала доньку і сина, щаслива онукою. Ця чарівна українка – талановитий економіст, автор численних наукових праць, книг і статей – має ніжну поетичну душу. Вірші пише, як мовиться, для себе, та все ж погодилася вперше поділитися своїми поетичними рядками з читачами „Зоряних рос“.

Материнське щастя

Як ночами ти не спиш недремно,
То не раз змахнеш краплини поту.
Що ж, прислів'я мовить недаремно:
Хто не мав дітей – не знав турботи.

А зростуть, то скільки ж дум у неньки
І тривога за кожне їхнє діло...
Голова боліла від маленьких,
Від дорослих – серце заболіло.

Але що ці клопоти й тривоги?..
Та хіба ж із щастям їх зрівняти,
Як дитя, зіп'явшись вже на ноги,
Перший крок ступає по кімнаті!

Як уперше ти почувеш „мамо“,
Як до школи відведеш за руку,
Згодом вже одержиш телеграму:
„Матінко! Вітаю Вас з онуком!“

Добре, як в собі, впізнати дитину, –
Таж вона твої продовжить роки.
Добре дати світові людину,
А дитині дати світ широкий,

Дати їй сади, де цвіту рясно,
Сині гори, неспокійні ріки...
Хто не мав дітей – не звідав щастя,
Власну долю обікрав навіки.

Ми так кохати зможеш?

Ти так кохати зможеш,
Щоб в серці гордість квітла,
Мов полум'яна рожа,
Що є дочкою світла?

Ти зміг би так кохати,
Щоб шторм здавався штилем?
Скрип щогли наслухати
Лише з тобою милим...

Чи ж так полюбить серце,
Щоб щезло зло навіки,
Аби душі джерельця
Влились в могутні ріки?

Ти можеш так кохати!
То що ж тебе так мучить?
Зроби цей крок до свята,
Злети, мов сокіл з кручі,
Влети в мій сон летючий!



ВОЛОДИМИР ВАНЗЯК

Народився 1958 року в с. Вікні Заставнівського району Чернівецької області в родині службовців. Згодом сім'я переїздить до Кіцмані, де минають його дитячі та юнацькі роки. У 1975 році з золотою медаллю закінчив школу і вступив до Київського політехнічного інституту на радіотехнічний факультет. З 1977 до 1979 року служив у лавах Збройних сил. Після армії продовжив своє навчання, але вже в Чернівецькому держуніверситеті на вечірньому відділенні загально-технічного, пізніше – фізичного факультетів. Працював техніком наукової лабораторії. Навчання завершив у 1984 році. Здобув фах інженера електронної техніки. Працював у Чернівецькому обласному центрі науково-технічної творчості учнівської молоді завідувачем відділу. З 1993 року – Президент Чернівецького обласного відділення Ліги радіоаматорів України. З 1997 року основним місцем роботи є Чернівецькі магістральні електромережі, посада – інженер служби засобів диспетчерського та технологічного керування. Проживає у Кіцмані. Свого часу доля звела В. Ванзяка з кореспондентом Кіцманської районної газети М. Куєком та членом Спілки письменників України В. Зубарем. Перший свій вірш опублікував у 1981 році. Був учасником першого поетичного фестивалю Буковини імені В. Кобилянського (1990 р.). Є постійним автором літературного громадсько-просвітницького альманаху „Барвисток“. Цикли його віршів видавались у кількох випусках Санкт-Петербурзького журналу для поетів „Мансарда“. Друкувався в газетах „Вільне життя“, „Молодий буковинець“, „Буковина“, „Пан плюс Пані“.

* * *

Боже мій милий, сьогодні Святвечір!
Тихе тремтіння свіч.
Я перед образом став на коліна.
Спогад дитинства крізь ніч.

Сяє ясніше зоря Віфлеєма.
Серце сміється й щемить.
Вічність читає в душах поему,
Щоб не забути цю мить.

Тайна любові. Дотик печалі.
Зорі і сніг.
Радість всесвітня. Молитва господня.
Час уповільнює біг.

Княгині Ользі

Я зіплив у безмежжя,
І мене вже нема.
На сумнім узбережжі –
Доокіл дерева
Там, де зрада дружину
Потоптала внівець...
Я не вірив, що згину
І що прийде кінець.
Та тепер вже до тебе
Промовляє трава.
Сліз-росиці не треба.
Скрізь похмура журба...
Деревлянська жорстокість,
Дерев'яна тужба.
Пресвята самотність,
Ти – моя ворожба.

Неподільність

Коли шляхи чомусь
Не перетнуться
І нас розділять
Різні полюси,
Я знову
Світлим сумом
Огорнуся.
В мені звучать
Тривожні голоси –
Такі близькі
Й відірвані
Од світу.
Так інколи
Минає день
За днем...
Я все одно
Теплом твоїм
Зігрітий,
Бо на одній
Планеті
Ми живем.

* * *

Зима засмеркла.
Злетілись зграї.
Злилися звуки зловісні.
Засмута-зайда замагає.
Зоря зневірена, засни...

Здолаю злобу.
Зблудь зомліє.
Заквітне змерзлий зорепад.
Застигне зболена завія.
Засяє золото з загат.

З природи

Навіщо цей зимовий дощ?
Нечуване стрімке ридання,
Сльозавий вирок вулиць, площ.
Сум'яття. Сподівання...
Шляхи неходжені жаги
Над прірвою міського моря...
Деревам не сягнуть снаги,
Коли в снігах Карпатські гори.

Малюнок

Малюю мрії
В тиші снів.
Із квітів я
Портрет твій
Склав.
І усміхаються
Мені
Краплисті роси
З-поміж трав.
Ось пелюстки
Зібрались в ряд,
Перемовляються
Ізнову...
Весняний вітер,
Квіти, сад.
Тебе малюю...
Словом.

* * *

Щоб мені було не так
вже й добре –
Ти навідуйся-таки, бідо...

Марія Матіос

Неспокій. Ранок. Літо.
Куди журу подіти?
Накличу я дощі.

Переступлю огуду,
Печаль свою забуду
І громові мечі.

Неспокій. Вечір. Осінь.
Тужливий птах голосить.
Нестримний серцевій.

Далеко-предалеко
Заходить в сон лелека
Моїх воскреслих мрій.

* * *

Змінилось все, zostалися слова
Вороняччям безглуздим на деревах...
Чи, може, ненаситність лева
Переозвучить окриком сова?

Ще десь регоче видивінь лісна,
Та під склепінням давньої печалі
Слова забуті знову прозвучали.
Благослови нас, щедрице земна.

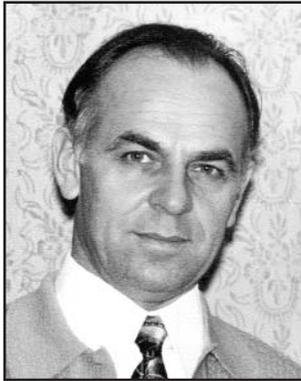
Вітний мотив

Ті дні минули, наче уві сні,
Краса Полісся вже в тумані,
Лиш знов ввижається мені
Царівна ніжна і до себе манить.

Вона, як Мавка лісова,
Звести очей немає сили.
Та в серці смуток вигравав,
Здавалось, жалість голосила.

Ще не добуто золото із скринь,
Природа краю не зів'яла,
Птахів не звала далечінь,
А Мавка знову зиму пригадала.

Тонуло сонце між заплав,
Й дерева темінь обіймала.
Та холод серце знов здолав.
В нім билось те, що не вмирало.



ВИШНІВ ПЕТРОВИЧ

Вишнів Петрович (Володимир Кукуруза) народився 1929 року у Києві, виріс на Чернігівщині біля Нової Басані. За професією – інженер-енергетик залізниць. Працював на електрифікації залізниць Сибіру та України. Ама-тор поезії, фото, різьблення по дереву, лижного та велосипедно-го спорту. Учасник літературно-мистецького клубу „Вишнівська осінь“ в м. Вишневе.

Панно Україно!

Зачаруюсь. Закохаюсь
В твої очі-голубінь,
Золотаво-жовтий пояс,
Український щирий голос
І Дніпрових вод глибінь.
Край твій предки боронили
Від навали ворогів.
З Ярославових часів
Всім сусідам роздавали,
І князівен, і князів.
Ти від щирої душі
Не могла протистояти,
Як в офшори потекло
Все: добро і твої шати.
Це тому, що молода ти.
Скоро з'явиться господар
В недолугім нашім краї.
Він рішуче із народом
Волю й розум об'єднає.
Наречений ось-ось буде.
Він розрусі скаже: „Годі!
Ми і так уже в руїні,
Наведемо лад в господі,
Юна панно Україно!“



ВОЛОДИМИР ВОЗНЮК

Народився в с. Білобережжі Ду-бенського району Рівненської області в 1940 році. Закінчивши Ярославське фінансове училище, присвятив своє життя не лише військовій кар'єрі. За покликан-ням душі здобув освіту в Мос-ковському народному універси-теті за спеціальністю „Малюнок і живопис“. Малювання та по-езія – захоплення, яким Володи-мир Миколайович віддає весь віль-ний час. Його картини є в На-ціональному музеї історії України, у Рівненському краєзнавчому музеї. Вірші друкувались в альманасі „Наше коло“. Проживає у м. Рівному.

Мам

Там, де кінчається обрій, де сива гора,
Де квіти цвітуть і бігають діти,
Де вранці журавка воду пила,

Там сині озера, зелена трава,
Там, біля річки, за осокою
Лебедів білих пара жила.

Там п'ють на вечерю іскристе вино,
Там коні в долині пасуться.
Там зріє в колосі пшеничне зерно.

Там хлопці закохані вечора ждуть,
Там бджоли весь день із зеленого гаю
Липовий мед несуть.

Там серця надія – моя Україна,
Там – Київська Русь, материнська земля.
До неї на крилах летять мої мрії.



ПАВЛО ГАРАЧУК

Народився 25 серпня 1936 року в с. Йосипівці Вільшанського району Кіровоградської області. Нині проживає в м. Ананьєві Одеської області, працює адвокатом, член „Просвіти“. Має кілька опублікованих статей у галузях математики, загальної і релятивістської фізики, видав книги з історії: „Таємниці стародавньої України“, „Мимо острова Буяна“ та збірку віршів „Зболені надії“, роман-есе у віршах „Жертовний

Голуб України“, трагедію „Засвіт встали козаченьки“, збірку віршів-мініатюр „Коротко і ясно“. Друкується в періодиці.



НЕЛЛІ ГЛЕБОВА

Народилася 1 травня 1952 року. Гречанка за національністю. Працює викладачем у Кіровській дитячій музичній школі. В Криму проживає 30 років. Вирши почала писати несподівано – влітку 1999 р., з того часу їх назбиралось чимало. Друкується в періодиці. У віршах Неллі Глебову приваблює можливість висловлюватися коротко і красиво.

Оксане

Летять у вирій журавлі

Летять у вирій журавлі,
Летять, прощаючись, лелеки,
Летять з української землі,
Летять від нас вони далеко.

Летять у вирій, де Прадуб
Сховав мого народу долі.
Туди стежки усі ведуть,
Якими люди йдуть до Волі.

Лечу з лелеками і я,
Щоб стати вільним у двобою,
Щоб зайдам Матінка моя
Не далась правити собою.

Я повернуся навесні
Нову хатину будувати.
І допоможе в тім мені
Моя Вкраїна – Рідна мати.

Когда-то я в Артеке отдыхала,
В раю земном, что у Медведь-горы.
Легенды Крыма там я прочитала,
Судьбу связала с Крымом с той поры.
Одна легенда в душу мне запала:
Про дивчину Оксану-красоту,
Как в плен турецкий девушка попала,
И как спасал казак свою мечту.
Судьба предназначение свершила:
Я в память об Оксане, в её честь
Назвать Оксаной дочь свою решила,
Хоть много есть имён, не перечеть.
В краю грибных лесов и винограда,
Средь гор кизилowych есть Старый Крым,
(Какая прелесть и душе отрада!)
Стал этот город памятным, родным.
В нем родилась Оксаночка зимою,
(Был снежным тот декабрьский первый день)
И я была счастливою такою!
Мне снег напомнил белую сирень...

Октябрьская осень

Я видела октябрьскую сирень!
Цвела вовсю наперекор природе,
Напоминая солнечный апрель,
Бросая вызов серой непогоде.
В разгаре осень, цепь унылых дней,
И, замерзая, увядают розы.
Я не хочу зимы, я – не сирень,
Жаль, вызов бросить не могу природе:
Я вижу в зеркале морщинок тень –
Напоминая лишь о непогоде.

Шопен – «Ноктюрн»

Звучит ноктюрн Шопена нежный,
Мелодия – сама печаль,
Чувств океан влечет безбрежный,
Божественно поет рояль.
Какой порыв тоски любовной –
Наполнен грустью каждый звук.
Любовь была неразделённой,
Жизнь состояла из разлук.
Шопен, ты доверял роялю
Страдания души, мольбы...
Стал навсегда волшебной далью,
Певец талантливой судьбы.
Звучи, ноктюрн Шопена, вечно,
Грусти, рояль, не умолкай!
Земное время быстротечно...
Играй ещё, рояль, играй!

Октябрь

Улыбается багрянцем осень.
Крымский лес ещё красивей стал.
А на фоне гор и строгих сосен
Свой зима возводит пьедестал.

Теплую октябрьскую погоду
Украшает золотистый цвет,
Погружая в зимний свет природу,
Шлет прощальный, ласковый привет.

В торжество гармонии осенней
Скромно вносит лепту листопад.
И, тревожа душу, всё смиренней
Листья – дни прошедшего – шуршат.

Беззаботным утренним рассветом,
Окропив жасминовой росой,
Отзвучало в моей жизни лето
Самой лучшей, светлую порой.

Как мелодия бетховенской сонаты
В повести «Гранатовый браслет»,
Крымские осенние закаты
Навевают грусть на склоне лет.



ТАЇСІЯ ГРОМАДА

Народилася 19 лютого 1952 року в с. Вербівці Хмельницького району Вінницької області. За освітою – інженер-мікробіолог, працювала на Ладижинському заводі ферментних препаратів. Писати вірші почала в роки студентської юності, друкується в періодиці. Один з авторів колективного збірника поезій „Пелюстки троянди“ (2000 р.), видала власну збірку ліричних віршів „Квіти Водоля“ (2002 р.). Любить українську вишивку, була учасником виставок, радіо- і телепередач.

Матина хата

Хата, матусина хата
Вірно чекає мене,
В ній мені будень, як свято,
Що не мина й не мине.

Рада я зустрічі в хаті,
Любо та мило тут все,
Мамині руки завзяті
Звили гніздечко оце.

Хато! Матусина хато!
Чом засмутилася так?
Мамі мене не стрічати,
Більше не сіяти мак...

Плаче сиріткою хата –
Люди її продають...
Боже, чи можна продати
Пам'ять дитинства своєю?!

Цвіт дурману

Сонце світить, та не гріє,
Що не роблю – в руках тліє,
Куди тільки зір не кину,
Всюди бачу постать милу.

Поможи-но, Божа мати,
Цю хворобу подолати,
Що зв'язала думи й руки,
Обернула життя в муки.

Мати Божа посміхнулась:
„Пізно, доню, схаменулась,
Ти зірвала цвіт дурману,
Він роз'ятрив в серці рану“.

Я зірвала б його вдруге...
Обійняла серце туга –
Інша цвітом милується,
Він про неї піклується.

Поможи-но, Божа мати,
Хоч би тінню його стати,
Хай зросту я цвітом рути,
Щоб з дурманом поруч бути.

До вас, сестри

Любі мої львів'яночки
Ганнусю і Богданочко,
Скажіть, чи вам ікається,
Як подумки звертаюся?

Ви сестри названі мої,
Подруги милі, дорогі!
Ви промінь сонця у вікні,
Жаданий у похмурі дні.

Коханії львів'яночки,
Мов квіти з вишиваночки.
Біленька – тиха, мов ріка,
Чорненька – спритна, говірка.

Пісні, народнії пісні,
Ваш відгук в серця глибині –
Веселі, жартівливі,
До сліз сумні, вразливі.

Подруги, сестри далєбі,
Зімкнемо коло в боротьбі
За Україну, за життя,
За незалежне майбуття

Вишитий портрет

Задумала вишити мамин портрет.
Якими відтінками і кольорами?
Знайоме обличчя, чіткий силует
Спочатку нанесла дрібненькими швами.

Сорочка, костюм, відкладний комірець,
І зачіска, й брови, і губи – все вдало.
Малесенький хрестик, скраєчку – рубець
Тихенько щодня на тканині лягали.

Орнаментом рамку оформила враз,
Червоними й чорними шила нитками.
Усе виглядало і справді гаразд,
Лиш погляд очей – не такий, як у мами...

Докласти зусиль довелося мені,
Ефекту жаданого все-таки мало.
Дві дати в куточках... Весна по весні
Разом із жалями, роками збігали.

Я врешті згадала матусі слова
(Хай вишивка їх ще комусь нагадає):
„Людина на світі цім доти жива,
Допоки про неї хоч хтось пам'ятає!“



МИХАЙЛО ГРОМОВ

Народився 1946 року у м. Хмільнику Вінницької області. За фахом – художник. У вільний час захоплюється поезією. Перші проби пера з'явилися у шкільні та студентські роки. Більш серйозне і радісне пізнання світу поетичної творчості можна віднести на період проживання в Молдові, в м. Орхей, з 1972 по 1996 рік, участі там у літературному об'єднанні „Родничок“ під керівництвом відомих молдавських поетів

Ю. Баржанського, І. Ротару. Вірші пише російською та українською мовами.

Чарівна мить

Чарівна мить осінніх кольорів
Знов на папір упала, як свавілля.
Осінній ліс – у серці, наче спів,
Мов радісне, барвисте божевілля...

Душі торкнулось гілля золоте
На тлі бузково-синім, полум'янім.
І, може, я сьогодні через те
Йому ще раз освідчуюсь в коханні.

Вирує ліс крізь швидкоплинність днів,
Де ще жива весна і запах літа.
Чарівна мить осінніх кольорів –
Це зустріч, що обіймами зігріта.

Осінній ліс – і листя... і тепло! –
І як же не летіти тут на крилах:
Струмить життям осіннє джерело
Поезії, що розправляє вітрила!

Після дощу

Когда б вы знали, из какого сора
Растут стихи, не ведая стыда...

А. Ахматова

В спекотну днину в центрі Самарканда
Стояв в калюжі ретро-лімузин.
І я, прихильник давній авангарду,
Побачив мить, як „малював“ бензин...

Замилувався я красою ліній
І кольорів у дивній наготі,
Як серед них звучав зелено-синій,
Що тоне у сліпучій чистоті.

Ці дощові веселі акварелі
Влились у лабіринтний серпантин,
Вони, неначе солов'їні трелі,
Взяли в полон чарівністю хвилин.

В калюжу влийте крапельку бензину
І залишіться з нею сам на сам,
І ввійдете ви в світ аквамарину,
Поезії, яка дарує вам

Веселий світ – і ніжний, і ігристий,
Як випадок з немислимо простих,
Що навіть творчість всіх авангардистів
Вам видається пустою із пустих.

В калюжу влийте крапельку бензину,
І ви побачите весь Схід понад усе
Крізь колір і красу аквамарину
З орнаментів мечетей, медресе,

Прекрасних мінаретів Самарканда,
Куди старий під'їхав лімузин,
Де я, прихильник давній авангарду,
Радів тому, як „малював“ бензин...



ОКСАНА ДАНИЩУК

Народилася 6 березня 1968 року в смт. Ланчині Надвірнянського району Івано-Франківської області. Закінчила медичне училище в м. Коломиї. Працювала операційною медсестрою хірургічного відділення Івано-Франківської міської лікарні № 2. Нині працює у своїй місцевості, дуже любить свою професію. Має двох синів. Вважає, що існують миті, заради яких варто жити.

* * *

Не ховай очей, мій друже,
(Іх од мене не сховати...)
Що в людей зрадливі душі,
Чим же очі винуваті?

* * *

Ти моє диво у світі прекрасного,
Тиха молитва, зажурений рай,
Марево те, що ніколи не згасне,
Все, що одійде зі словом „прощай“.

* * *

Я ще не раз прийду у сни
До тебе, білий мій лелеко.
Хоч час на зустрічі скупий,
Та я люблю тебе й далеко.



ЄВГЕН ДЗЮБА

Народився 16 березня 1951 року на Харківщині. Рано, від діда, навчився читати книги Гоголя, Шевченка, Бальзака... До 12 років проживав у селі, що формувало поетичне бачення світу. Закінчив історичний факультет Київського університету. Працює вчителем історії в одному з столичних ліцеїв. Був близько знайомий з відомим українським поетом Миколою Удовиченком. Разом з дружиною видатного скульптора Михайла Грицюка Наталією піклуються про впорядкування поетичної спадщини М. Удовиченка.

Рондель

В метро, у переповненім вагоні,
Віч-на-віч доля знову нас звела.
Ти, до грудей притиснувши долоні,
Хотіла посміхнутись – й не могла.

Кров вибухала глухо з серця в скроні.
Незнана зморшка рідного чола!
В метро, у переповненім вагоні,
Віч-на-віч доля знову нас звела.

Мовчання – вічність в спогадів полоні.
На станції наступній ти зійшла.
Чому ти озирнулась на пероні?
Чому стривожена така була
В метро, у переповненім вагоні?



ЛІЛІЯ ЖЕРЕБЕЦЬКА

Народилася 15 лютого 1986 року в м. Козятині Вінницької області. Нині проживає в с. Самгородку, навчається на філфаку Вінницького педуніверситету. З дитинства захоплюється літературою. Улюбленою темою була і залишається морська стихія. А ще Ліля мріє пов'язати своє життя з журналістикою. Ця публікація виходить за підтримки голови Самгородоцької сільської Ради Юрія Мечиславовича Берези.

Самотня гайка

Знов тобі не щастить, і лякають рибалки,
Їх човни і маяк серед ночі кричать.
Буревісника ти обминаєш шляхами
І чомусь не шукаєш друга у снах.

Від появи на світ самотиною звешся
І холодними ранками плачеш сумна.
Голос твій, наче спомин, не стримує болю,
І зажурені очі чаїні твої.

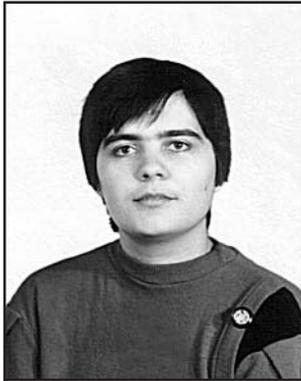
Свої крила розправиш і глянеш похмуро,
Як злетиш в височінь, де ніхто не літа.
Ти над урвищем скелю собі облюбуюєш
І помрієш про щастя, як завжди, сама...

Осітній сум

І знову самотність в багрянім човні
Не стримує смутку на смуглім чолі.
Краплинки жалю, вітром гнані із гаю,
Останнім дощем голі віти вмивають.
Краса незворушна в печалі і тиші,
Із чистого золота сукні пошиті,
Величне чоло прикраша діадема,
І сяє перлина у ній незбагненна.
До ніг їй у шані, в небеснім поклоні
Підносить земля щедре золото долі.
Яскравість цих барв осліплює довкола,
Однак все повите сумним ореолом.

Жуності порив

Це як німа гроза, потік бурхливий лави,
Це – пісня солов'я чи успіх небувалий,
Це наче сплеск води у літні тихі ночі,
Це – подихи життя, кохані рідні очі.
Це як розквіт душі, але в сто раз сильніше,
Прекрасне почуття, що робить щасливішим.
Нас мрії мчать туди, немов птахів до раю,
За дев'ять царств, морів, над синім небокраєм.



ОЛЬГА ЗАЙКА

Народилася 18 червня 1979 р. в м. Рівному. Навчалася на факультеті української філології Рівненського державного гуманітарного університету. Вірші почала писати з 12 років. Друкувалась у місцевій періодиці, в журналах „Однокласник“, „Ренесанс“, є одним із авторів альманаху Рівненського обласного літоб'єднання „Наше коло“. Іноді пише оповідання. За одне з них („Остання дійниця“) одержала першу

премію у 1998 р. на літературному молодіжному конкурсі в Канаді. Навчається на курсах режисерів телепрограм в м. Києві.

* * *

Спочатку було Слово,
Написане на кленовому листку осені.
Спочатку був Дощ. Тихий, журливий,
Він щоразу приходив до мене,
Коли серце стискалося в обіймах туги.
Спочатку була Зірка. Маленька, єдина,
Зі свічкою в долонях,
Що заблукала серед планет та галактик.
Вона щоразу посилала мені промінчик з сірого,
Сповненого байдужості неба.
З цих трьох святинь і народилася моя душа...

* * *

Каменем,
Відкинутим
При будівництві,
Чекаю
Свого
НАРІЖЖЯ...

* * *

Я – не любов. То тільки так здалося,
Коли зіницю затуля сльоза.
З мого густого, мов трава, волосся
Не розплететься на стежки коса.
Я – не любов. То осінь полохлива,
Яку злякав цей листо-зорепад.
Закутавшись в холодно-мокру зливу,
Вона пішла. Та вернеться назад.
Я – не любов. Я – зірка. Впавши з неба,
Не втрачу віри, що засяю знов.
Бо знаю, що у тому є потреба,
Бо є любов. І я... також любов.

* * *

Дощ з розпуки вийшов... виріс... зник.
Може, грім далеко десь озветься.
Все минеться, мов торішній сніг,
У чеканні другого Пришестя.
Тільки вбогий Лазар під вікном.
І свитина латана на плечах.
Свище спогад-вітер батогом,
І сміється серце: „Добрий вечір!“
Я мовчу. Мені не до снаги
Щось казати... Стежка в'ється далі.
Все, чому ти не надав ваги,
Відбриніло в зорянім кришталі.
Ти ще бачив небо голубе...
І дерева дивляться відверто...
Але... Легко втратити себе,
Вір мені, поміж життям та смертю...



НАТАЛЯ ЗАЛЄВСЬКА

Народилася в с. Писарівці Володарськ-Волинського району Житомирської області. З дитинства захоплюється творчістю Тараса Шевченка, Панаса Мирного, Михайла Коцюбинського, Івана Нечуя-Левицького. Нині навчається в Європейському університеті фінансів, інформаційних систем, менеджменту і бізнесу в м. Житомирі. Улюблені предмети економіка і соціологія.

Ода літературі

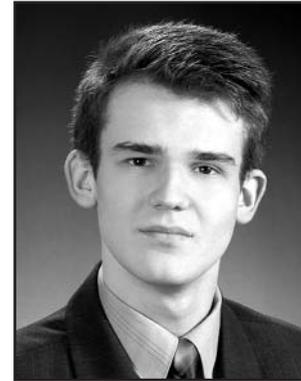
Літературо, ти – могутня сила!
Ти стільки книг прекрасних породила!
А скільки віршів мелодійних, ніжних,
А скільки закликів могутніх, грізних!
Літературо! Ти є невмируща,
Ти невідвладна часу, вічно суцця!
Тож скільки світ наш буде існувати,
Ти з кожним днем все будеш розквітати!

Осінь

Прекрасна яблунова осінь
Майнула тінню за вікном.
Лелеки в небесах голосять:
Гряде зима холодним сном.

* * *

Найкраще, мабуть, жити і творити
Пісенний вірш або добро комусь.
Найкраще також – це когось любити,
Коли й тебе обожнюють чомусь.



ВОЛОДИМИР ЗАРУБА

Народився 17 серпня 1985 року в м. Хмільнику Вінницької області. У шкільні роки захоплювався малюванням, музикою, фантастикою, літературою Сходу, інформатикою. Один з ініціаторів створення ЛМК „Золота троянда“. Вірші почав писати вимушено, замість учнівських прозових творів на вільні теми (два з них подаємо нижче). Нині – студент Київського Інституту підприємництва, права і реклами

Подвиг у нашому житті

(Роздуми)

То що ж є подвиг у нашому житті:
Як Стус, пройти страшні пекельні межі,
Щоб послужить Вітчизні як меті,
Чи збагатить, як злодій на пожежі?..

Боротися за крісла і пости,
Щоб потім передати „любезним чадам“?
Чи, як Костенко Ліна, в „зону“ йти,
Щоб зберегти історію нащадкам?

Це подвиг вже – народжувати дітей
І світло дарувати серед п'ятьми,
Як той голодний вчитель-прометей...
...І вижити, лишаячись людьми!

* * *

„Не зневажай душі своєї цвіту...
...Він скарби творить, а не відкриває“, –
Це голос Мавки з Лесиноного світу,
Мов промінь сонця, морок прориває
І пада в серце. В ньому воскрешає
Те, що було, і те, що буги має.

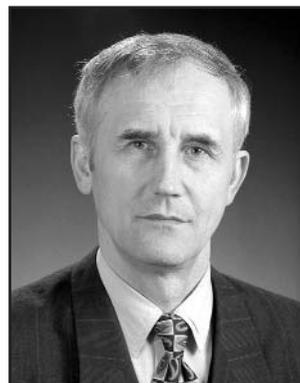
А що ж було? А те, що в „Давній казці“,
Де був поет, що власний мав талан,
Серед природи жив у Божій ласці,
І був собі він над панамі пан.
Думками у світи надхмарні линув,
Чарівний світ творив в одну хвилину.

А буде ж що? А те, що статись має,
Що витворять уява і талант.
Мов метеор, майне над небокраєм
Кристал душі, мов справжній діамант.
І хай горить душа, та завжди знає:
„Я в серці маю те, що не вмирає“.

За Отаром Хайятот

(Переспів)

Все життя на землі я життя пізнаю,
Хоч під Місяцем вічних нема таємниць.
Добре знаю тепер, що нічого не знаю,
І від правди цієї не падаю ниць.



МИКОЛА ЗАРУБА

Народився 11 березня 1950 року в с. Валяві Городищенського району на Черкащині. Сімейні перекази засвідчують козацькі корені роду. Мабуть, спадкова і любов до поезії, оскільки батьки замолоду теж віршували. У 1970 році був серед переможців молодіжного літературного конкурсу „Сонячні кларнети“ у Черкасах, а в 1976, 1981 роках його поезії були визнані кращими на

X та XI зльотах творчої молоді Вінниччини. Навчався в школі садівництва, на театральних курсах, у Львівському університеті. Працював завідувачем клубу, слюсарем-інструментальником, фотографом, кореспондентом міськрайонки, редактором газети. Нині завідує редакційно-видавничим відділом РІА „Пультсар“, є засновником літературно-мистецького клубу „Золота троянда“, де очолює поетичну студію.

Зоряні роси

Біля Росі, де рясту рясно,
Збирайте зоряну росу
На босі ноги, на прекрасну,
До трав розпущену косу.

Роса-краса в зіницях зблисне,
Покличе в душу зорепад,
Що ненавмисне серце стисне
Задля пісень на власний лад.

Слава Україні

Муз. М. Вербицького

Слава, слава Україні! І героям – слава!
Хай святиться самостійна світова держава!
Герб і прапор Батьківщини – наша щира доля –
Гордий сокіл, небо чисте, золотее поле.

Приспів:

Згине той, хто зазіхає на нашу свободу!
Україна стане раєм для свого народу!

Діти Сонця, внуки Божі, козацького роду,
Зберегли звитяжну доблесть і цнотливу вроду.
Ні чужинські катування, ні голодомори,
Ні чорнобильські страждання нас не поборили.

Приспів:

Згине той, хто зазіхає на нашу свободу!
Україна стане раєм для свого народу!

Світлий розум поєднаймо і дбайливі руки,
Щоб довіку шанували діти і онуки
В рідній мові, в добрім слові, в заповітній мрії –
Дух Соборності, ЛЮБОВІ, ВІРИ і НАДІЇ!

Приспів:

Згине той, хто зазіхає на нашу свободу!
Україна стане раєм для свого народу!

* * *

Полум'я! Полум'я! Полум'я!
Зблиски над морем вогню...
Вірністю, ніжністю, бодем я
В серці твоїм задзвеню.
Душами й тілом оголені,
В море утіх забредем.
Спраглою пристрастю зморені,
Пити вогонь припадем –
Жадібно, радісно, відчайсно,
До просвітління зиниць –
Звірені, свідчені, звінчані
Сяйвом жагучих зірниць.
І, почуттям переповнених,
Хай нас у безвість несе.
Ласкою, посмішки променем
Потім повернеться все.
Стихнемо, звикнемо, зникнемо...
Синява рос задрижить.
Птицею Феніксом злинемо
Вірити, марити, жити!

На осонні

Ця рідкісна квітка подільського гаю
Привабить нестримно небесну бджолу
І знов, очманілу, її загойдає,
Віддавши належне жалю і жалю.

...О сонне осоння! О зоно озонна!
О синя безодня над плин верховіть!..
Я дякую долі за ті міжсезоння,
За краплі медвяні для сот ста століть.

Майстерял

Вінок сонетів привезу з села
Мойй коханій, ніжній і єдиній,
Аби вона в усмішці розцвіла,
Отій, що воздає теплом родині.

Нехай згадає давні літні дні,
І тихі ночі, і яскраві зорі,
Коли губились натяки прозорі
В лунких небес безмежній далині.

Губилися, губились..., та не всі.
Все ж деякі вертались по росі,
Знеможені від радісного шалу:
І сіно духмяніло між отав,
І я тебе так міцно пригортав,
І ти мене так рвійно цілувала...

Дикий хміль

Біля чистого Бога,
Біля Бугу старого
Дикий хміль прикрашає гілки.
Його шарпають грози,
Його нищать морози,
Але він пророста крізь віки.

Він дитина природи,
Він п'янкої породи,
В нього легіт гуля в голові...
З того леготу люди
Ладну пісню добудуть,
Щоб любити, допоки живі!



ВАЛЕНТИНА ЗАХАРОВА

Народилась 1953 року, закінчила Рівненський факультет Київського інституту культури. За фахом бібліотекар, за покликанням теж. Працівниця Рівненської міської бібліотеки. Любить книги і намагається прилучити до читання якомога більше людей. Вірші пише давно, друкується у періодиці з 14 років. Співавтор збірки „Втроєм и порознь“ (Рівне, 1998), альманахів „Наше коло“ (Рівне, 2000), „Провінція“ (Запоріжжя, 2001), Член літературного клубу „Баюл“.

Слово

Я – про те саме – стертим олівцем
Зужитого у марнотратстві слова.
Загострене, сточилося слівце,
У словесах сховалася основа.

Я обітру його старий леміш
Набутим сенсом, як жмутом соломи.
Я розкушу, немов горіх за гріш,
Чи справді скрипка схована у ньому?

Обтрушую – мов мешти об поріг,
Знімаю з язика, немов пір'їну.
Напнеться слово струнами доріг...
Чи зазвучить? Чи справді – солов'їне?

* * *

Хвала тобі, о нездоланна примхо –
Закоханість у невловимість рими!
Коли б не безкорислива підтримка
Моїх братів – одвічних пілігримів,

Я підписала б складену відмову
Від пошуків і мирно склала б крильця,
Я б не робила забавку із слова,
Я б не робила брязкальця із криці.

Я не робила б те, чим дорікають
Поважні... Та хіба таке можливо?!
Це все одно, що розтопити камінь,
Це все одно, що зупинити зливу.

Хвала тобі, о нездоланна примхо,
Із тих, що роблять світ нестерпно-милим,
Із тих, що не вважають надто прикритим
Відсутність користі, повчань та інших милиць.

Хвала тобі, шалена забаганко
Творити світ із кольорових скелець!
Пустунка-Муза мружиться на ганку
І сипле рими, як горох об скелю.

Мриток

Я так ніколи не зможу.
Я так ніколи не мушу:
Виліпить ріжки та зморшки
Для океанської мушлі.

Звивини – гротики – ґрати –
Нижних аркад лабіринти...
Мушу – на мушлі заґрати
Хвилі, і вітри, і ритми,

Бризки, і скелі, і море –
Дихання грізне прибою...
Навіть, якщо і не зможу, –
Мушу хоч спробувать, Боже!

Епіод

Присвячується Л. Даховій, художниці

Намалюєш мене в крепдешиновім платті,
У зеленому з білим вінку із латаття...
Мілиною змарнілого неба
тектиме зомліла хмаринка,
Рогоза в різнобоки списками хитне –
відсвяткує обжинки.
Я світитимусь скельцями бризок
в полудневу пору.
Комишеве розшарпане пір'я
летітиме вгору.
Де-не-де буде жовтим відсвічувать
і золотавим,
А здебільшого – білим, блакитним,
брунатним, іржавим.
Де ж зелене? А там, де із синім злилося
Жовтих глечиків коло, вербичок волосся.
Ще не осінь і сонця снопи – не дожаті.
Намалюєш мене в крепдешиновім платті?

* * *

Чутливі пальці відпустили скроні –
Подорожують по моїй долоні,
Мандруючи стежиною життя
До лінії кохання, до злиття...
З тобою ми вивчаємо чудову
Миттєвих дотиків стрімку таємну мову.
Якщо між нами скла прозора міць
І прірва неповерненого часу –
Ми поглядами можемо зустрічатись
І промовляти рухами зіниць.
Порозумітись – то нехитра річ.
Ти вибачиш мені короткозорість,
Коли кохання в час коротких стріч
Тлумачитиме все на нашу користь?

* * *

Це не чернетка, і не виправиш
Того, що сталося. Жартома
Пірнули. Мимоволі впливли.
Та прикидалися дарма
Чужими. Скіпками – не витягнеш –
У серці згадки і слова
Ростуть, мов плющ. Хитають вітамі.
Поглянь, чи добре ти сховав
Той погляд, у якому – полум'я,
І ревності – жаринок сніп –
Летять у мене разом з поглядом,
Та – падають до ніг!



БОГДАН ЗУЗУК

Народився 10 вересня 1957 року в с. Сільці Тисменицького району Івано-Франківської області. Закінчив фармацевтичний факультет Львівського медичного інституту, працював на посаді інспектора заготівлі лікарської рослинної сировини в Івано-Франківському обласному аптекоуправлінні. Від 1981 до 1992 року працював у Івано-Франківському медичному інституті в лабораторії фітотерапії. З 1992 року кандидат фармацевтичних наук. Нині працює в Івано-Франківській медичній академії на посаді доцента кафедри фармації. Займається проблемами дослідження лікарських рослин, яким присвятив понад 100 наукових праць. Поезією захоплюється з шкільних років. Публікується в часописах „Перевал“, „Світ молоді“ (Івано-Франківськ), а також „Літературний Львів“ і „Ратуша“ (Львів). Підготував до друку власну поетичну збірку, до якої входить 100 поезій. Літературний псевдонім – Дан Зуз.

Революції

Я ніяк тебе не зрозумію:
То стоїш у безтямі
З червоною трояндою
На білім волоссі до пояса,
То біжиш у безтямі
В червоній хустині
На білім волоссі до пояса,
То танцюєш в безтямі
В червоній фаті
На білім волоссі до пояса,
То лежиш у безтямі
З червоним отвором в серці
На білім волоссі до пояса...
...А я ніяк тебе не зрозумію...

* * *

Л. С.

У моєму місті
твої алюмінієві дроти
заважають
мені літати.

У твоєму місті
мої арабески
заважають
тобі дрімати.

У моєму місті
твій Карл Маркс
завідує моїм
меморіальним цвинтарем.

У твоєму місті
мій Вагнер
диригує твоїм
комерційним оркестром.

У моєму місті
твій Ніцше
мучиться головними болями
через мої безбарвні твори.

У твоєму місті,
як і в моєму,
з небес
не падає манна...

* * *

У ніким не кошеній
Пом'ятій траві
Бринів ніжний
Дівочий крик,
Який поступово
Переходив
У жіночий.
...Матері бабусями
стають тихо.

* * *

Моє серце
Розривають на шматки
Мазохині,
Аж душа
Заростає
Нетліючим мохом.
А як мені
Хочеться покохати
Бліду монахиню, –
Та для цього
Потрібно просити
Дозволу
В Бога.



**АННА
КАШКАР-ДЖЕЛЛОВА**

Працює кореспондентом районної газети „Бахчисарайський вестник“, член народного літературно-мистецького клубу „Сім'я“ (м. Бахчисарай). Анна – один з переможців всекримського поетичного конкурсу „Здравствуй, новый век!“, а також 3-го Міжнародного літературного фестивалю „Кримська альгамбра“ (2002 р., м. Сімферополь). Публікується в районних газетах „Слава труду“, „Бахчисарайський вестник“, в газетах „Янги дюнья“, „Крымские известия“, в популярних журналах «Полюс-Крым», «Чёрное море», «Севастопольский альманах». На низку віршів Кашкар-Джелілової написано романси.

Сиреневый венок

Сиреневым венком цветет над Крымом
Ещё одна душистая весна...
Как тянет в окна копотью и дымом!
Горит трава осенняя, Ана*.
А ветер лица шёлковым платочком
Ласкает. Ввысь зовет голубизна.
Как страшно гром рвет небо, слышишь, в клочья?
Развеется, забудется, Ана!
Парит земля, и небо стало выше,
И в лужах солнце – рыбкою у дна.
Как злобно в травах копошатся мыши!
Я понял всё. Я не вернусь, Ана!
И бьют окно сиреневые брызги.
Уткнулась в тучу жёлтая луна.
Несется смерть свинцовым тонким визгом.
Храни меня, храни, моя Ана.

* Ана (кр.-тат.) – мама.

Бахчисарай

Затихла в тайнах древняя столица
Под нереальной звездностью небес.
Вновь под окном неведомая птица,
И снова тих бахчисарайский лес.
Шуршит немышь. Дыханье ветерочка
Слегка колышет виноград и вьюн.
Что этот вздох мне под луной пророчит?
„Прости меня, но я – не гамаюн.
Я расскажу: здесь тонкие тропинки,
Здесь родники и смешанная речь,
Здесь до сих пор не высохли слезинки
По неприступной гордости Бикеч*.
Здесь неприступны, вертикальны скалы,
И чайки заблудившейся полет
Густой закат своим теплом ласкает,
И разнотравье разликает мед.
Здесь пьёт земля лавандовые росы,
Холмы сгорают в маковом огне,
И как нигде здесь злы под осень осы,
И как нигде спокойна грудь во сне.
И ты усни“, – исчезла снова птица,
Рассвет коснулся моего лица.
Дай силы мне, студёная водица,
Дождаться ночи сказа до конца.

* Бикеч (кр.-тат.) – княжна.

* * *

Я тебя от себя
Навсегда отучаю.
Я играю, любя,
Тонкострунной печалью.

Я роняю цветы
И люблю, не играя.
В отпечатках пяты
Захмелевшего мая

Дождь рисует покой
Серебристой водою.
Я не буду с тобой.
Я уже не с тобою.

Осень

Сегодня воздух мягок, как шифон,
И долго-долго лист, сорвавшись, кружит
У пожелтевших за неделю крон,
А падая, целует щечку лужи.

Но помню я другой осенний сон:
Целуя пуговицы, скользя откосом,
Губами ты расстегивал блузон
Шифона цвета „ласковая осень“.

Нане

Кому – грешить, кому – грехи прощать.
Как и тогда, плетёт зима узоры.
Ты у окна не грешница, не мать,
Рукой спокойной поправляешь шторы.

Ты смотришь вдаль сквозь синее стекло,
За серебром усыпанные крыши,
И мысли гладят белое чело,
И черные одежды вздох колышет.

Что мне твой Бог, когда с твоим крестом
Под треск огня и песенки котенка
Давным-давно, да, в шестьдесят шестом,
Меня сдавила первая пелёнка?

Я помню всё. И скрип в твоей избе,
И первые шаги за сеном к стогу.
Ты не умрешь. Я верила тебе.
Кто ж будет за меня молиться Богу?

И было так. Касался взмёт земли,
Срывались звёзды, ослепляя прахом,
Но ветерки и ветры мне несли
Твоей лампадки чуть приметный запах...

Как и тогда, взялась зима трещать.
Краюху хлеба солью посыпаю.
Кому – грешить, кому – грехи прощать.
Кому – прощать, кому – прощать... Не знаю.

* * *

А осень разная бывает...
То паутинкою седой,
Прогретою солнцем, проплывает,
То станет мрачной и сырой,
То вспыхнет желтыми кострами,
То к дому подойдет, легко
Травой шурша. К оконной раме
Приклеит лист. И на стекло
Подышит матовым сияньем
Нежданного морозца. Днем
Вновь разрумьянится, как в бане,
На миг заснет чудесным сном.
И защемят в груди так странно
То ль колокольный перезвон,
То ль неприступные желанья,
То ль старости-зимы закон.

* * *

А у меня всё так, как у других.
Лишь веером ложится тихий стих,
И бабочкой среди сплетенных слов
Тревожит ночь бессонница часов.
А у меня все так, как суждено:
Желание возможности равно,
И кружево нетающих снегов
Не тронуло, скользнув, родных голов.
А у меня на небо нет обид:
И дочь во сне тихонько говорит,
Летая за ажурным мотыльком,
Невнятным, но моим, моим стихом.
А я давно простила тлен и прах,
Что смерть приносит в сморщенных руках,
И, выбрав долю – ту или не ту, –
Простила жизнь за ложь и суету.



КАТЕРИНА КВИТЧАСТА

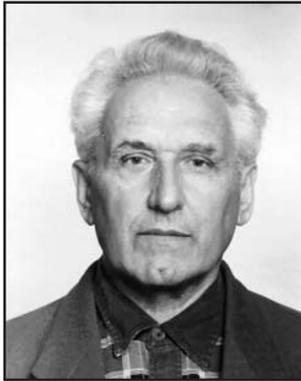
Керівник поетичної студії (школа №8 м. Охтирки), член літературно-мистецького об'єднання „Заспів“. Автор більш як десяти збірок поезій, лауреат міжнародного конкурсу, присвяченого 10-й річниці Незалежності України (Канада). Друкується в центральних, обласних часописах, а також у США, Канаді, Австралії, Англії. Має низку авторських пісень. У 1998 році видала колективну збірку віршів своїх вихованців – школярів (42 автори) „Охтирськими стежинами“. Була делегатом VI з'їзду Всеукраїнської „Просвіти“.

Літній дні

Розчеши сиву гриву туману
Золотим гребінцем на зорі –
У блакитнім легкім сарафані
Заблукай у моєму дворі.

Заблукай! І захоплена шибка
Усміхнеться люстерком тобі,
І подумає хтось, що ти жінка,
І поверне думками в твій бік...

Навіть серцем холодний відтане –
Поведе ластів'ятами брів...
Розчеши сиву гриву туману
Золотим гребінцем на зорі.



ВОЛОДИМИР КІРІНДАСЬ

Народився 1 серпня 1935 року в м. Срібному Чернігівської області. Працював у галузі зв'язку на різних посадах. Очоловав міське Оборонне товариство, обирався заступником голови Збарзької міської ради. Ініціатор відкриття пам'ятної дошки землякові – поетові, письменникові Івану Горбатову в с. Заруддя на Збарщині. Член Національної спілки журналістів України.

Сакраментальне «до»

Сакраментальне „до“, як альфа і омега,
Початок і вінець високих устремлінь...
Торкнулись пальці струн... Де ж ви – земля і небо?
Злилися – й попливли у срібну далечінь.
За мить – і „соль“, і „фа“ зітхнули враз тривожно,
Високе, чисте „ре“ – мов вранішня зоря...
Забути б Вас мені... Але, мабуть, не зможу:
В мелодії отій – жива душа моя.
І дивний голос Ваш вже більш не дасть спокою,
Неначе поруч він... За мить – вже віддаля...
Немов сирени плач, зове він за собою
Грайливе ніжне „сі“, а з ним поважне „ля“.
Стихає дивний спів – закличний і жаданий,
Бринить в душі оте щасливе, вічне „мі“...
Благаю: зачекай же, друже мій коханий,
Вернись, любов свою ти подаруй мені.
Пробуде поміж нас щаслива мить кохання,
Крізь все своє життя її ми пронесем –
Акорду перший звук чи, може, вже й останній...
Творцеві світу ми подякуєм за все.

«Рапсодія» Ліста

Весняний струмочок
І просинь небесна,
Висока і чиста...
Веселка барвиста
Із річки водиченьку п'є.
Забути я хочу
Цю дивную весну –
Дзвінку й променисту.
„Рапсодія“ Ліста
Спокою мені не дає.
Чи поруч була ти,
Чи просто приснилась,
Якби ж пригадати...
Як води джерельні,
Пройшли, промайнули роки...
Зустріну твій погляд –
Він серце зупинить:
Та скільки ж чекати?
Як долю благи,
Щоб мить ця вернулась-таки?
„Рапсодію“ Ліста
Дівча награвало
Так ніжно й бентежно
На білім роялі,
Із посмішкою на устах...
Мелодію літа,
Що швидко минало...
Хоч вічне, безмежне
Тобі залишаю,
Бо ж серце – мов птах.

Відлучка

Надворі віхола шалена
Усі стежини замела.
А літо – в пам'яті у мене,
Коли ще поруч ти була.
В легкому плавальнім скафандрі
Повільно вийшла із води,
Немов русалка з вічних мандрів, –
Пісок поглинув всі сліди.
Така чарівна, наче пісня,
Ця ніч з зірками в унісон.
Вмить ранок перед нами звівся,
Розвіяв той прекрасний сон.
Кохання плід – гірка отрута,
Але не каюсь ні на мить:
Людина без кохання – скута,
Коли ж кохає – пломенить.

Лист-відповідь українці в Італію

А Батьківщину залишають краці.
В Італію на панцину летять.

Інна Пінкас-Шушкевич

У зимовім саду білий сніг – наче чиста сторінка,
І жарина – снігур примостився нараз на вікні...
Чом ти тужиш-сумуєш, чарівна моя українко,
Кращу долю шукаєш в далекій чужій стороні?
На Новий рік з синочком твоїм прикрашаєм ялинку,
Чи смачною нам буде без тебе різдвяна кутя?
...Май мету у житті. Бо розгубишся хоч на хвилинку –
Мчить за обрій воно, де не буде вже більш вороття.
Ти красива і мужня, новітня моя Роксолано,
Гордо зносиш печалі, радієш хвилині ясній.
Вірю: мить ця блаженна, хороша, щаслива настане –
Доля стріне тебе на своїй, українській землі.

Милосердя

Зневірене серце. Зажурені очі.
Хто біль ваш почує, хто витре печаль?
Сполоханим птахом надія тріпоче:
„Рятуйте! Бо далі несила мовчать.“
Забракло вже сили і жити, і вмерти...
Лиш горе-розпука вкриває чоло.
Вже й слово забули оте: „Милосердя“.
Чи справді в житті воно нашим було?
Чом, власне, „було“? Воно ж є поміж люду –
У тих, в кого в серці лиш Бог та Любов.
Ненависті й зла таки скинем облуду –
Добро на Україну повернеться знов.
Загляне нам сонце у зболені душі,
А ще – в пам'ять людства, в надії живих.
Олжа і невігластво зла не порушать,
Залишимось вічно у справах святих.

Березневий ескіз

Не знаю, скільки літ я Вас чекав,
Здається, мить... А може, – цілу вічність?
...В порожнім парку вітер зазітхав,
А потім дощ пішов у нашім місті.
І сніг принишк, сполохавшись дощу,
У вибалки скоріш сховався від нього...
...А я собі нізащо не прощу,
Що в мить оцю Вам не сказав нічого.
Була лиш мить... Ота єдина мить –
Коли, здається, навіть слів не треба.
Ох, нащо, нащо серденько цемить
Й веселка зайняла нараз півнеба?
Не треба Вам моїх гарячих слів –
За мить хтось інший буде обіймати...
Ви – дивний ангел моїх злетів-снів.
Лишень прокинувся – знаю: я Вас втратив.



ЛЮДМИЛА КЛИМЕНКО

Народилась у м. Сумах. Закінчила культосвітнє училище (відділ народних інструментів), педінститут ім. А. С. Макаренка (філологічний факультет). Працювала художнім керівником будинку культури, в дитячому садку, школі мистецтв. З дитинства любила малювання та музику, вірші почала писати в студентські роки. Захоплюється флористикою, вишиванням, фотографією. Має двох доньок, які також люблять малювання та флористику. Дру-

кується в районній та обласній пресі. Видала збірку віршів „Роси на світанку“ з авторськими ілюстраціями.

* * *

Повернулась – донечка біжить,
Простягнувши ніжні рученятка:
„Мамо! Мамочко! Хмаринка он летить!
Як вона нагадує зайчатко!

А у річці сонечко пливе
І зелене листячко-латаття...
Як чудово, що оце все є!
Все навколо нас, мов рідні браття!

Мамо, глянь, як річечка блищить!
А на ній – маленьке каченятко.
Мамочко! Ми вічно будем жить –
Я і ти, сестричка і наш татко!“

* * *

На оксамиті я знов викладаю
З тополі білесенький пух,
Дівоче обличчя білю, оживляю
Так, ніби вкладаю свій дух.
Ось око гарненьке відкрилось,
І погляд неначе завмер,
Тонесенька брівка схилилась,
І носик свій кінчик задер.
Ледь стулені губи пухкенькі.
Гостренька борідка... Чоло...
Обличчя дівоче миленьке
Натхнення мені принесло.
Висвічую рисочку кожную
І хвильки розпущених кіс.
Це личко забути не можна,
Не можна забути цих рис!
І погляд, немов зачарований,
І дихає щастям вона,
А поруч – букетик дарований,
Його надіслала Весна.

* * *

Ось і зустрілися. Очі сміються:
„Як ти без мене? Все добре чи ні?
Знав я, що наші дороги зіткнуться
В час, як засяє усе навесні!

Як ти без мене? Скучала? Чекала?
Чи мо' й забула, що я в світі є?
Чи не хворіла ти? Чи не страждала,
Дівчино-серденько, серце мое?“

Добре все. Добре. Скучала! Скучала!
Ти біля мене. Невже це не сон?
Доля зведе нас... Я знала! Я знала!
Буде хвилинка гарячих долонь!



АНТОНІНА КОРИНЬ

Народилася 6 серпня 1948 року в с. Софіївці Щорського району Чернігівської області в родині сільських інтелігентів у першому коліні, бо родовід має селянський. Вірші пише з десяти років, після того, як втратила батька – ветерана війни. Закінчила районну школу робсількорів та Харківський інститут культури і 32 роки працює в бібліотеках України та Білорусі. З 1974 року живе в Кіровограді. Тепер – вчений

секретар Кіровоградської обласної наукової універсальної бібліотеки ім. Д. І. Чижевського, де створила і веде два творчі клуби: жіноче культурно-просвітницьке товариство „Жменя“ (з 1990 р.) та літклуб „Євшан“ – з 1998 року. З 1981 року є членом Кіровоградського обласного літоб'єднання „Степ“, а з 2000 року – літературно-мистецького клубу „Золота троянда“ (м. Хмільник). Вірші, статті, переклади, пісні ввійшли до десятка колективних збірників, публікуються в газетах і журналах, звучать по радіо і телебаченню. У 1993 році Антоніна Коринь видала першу збірку лірики „Заворожи мене“. У 1994 – у співавторстві з сином Олексієм – книгу прозового гумору „Веселі дрібнички із сімейної скарбнички“. У 2000 році вийшли три її книги: вірші „Сім нот мінору“ і „Віку мого день“ та збірка пісень „Шукаю папороті цвіт“. У 2000–2002 роках видавництво „Мавік“ і літклуб „Євшан“ видали першу поетичну антологію Кіровоградщини „Євшан“ та антологію сміху „П'яте колесо“, де є і її твори. Окремі поезії перекладено російською, англійською, німецькою мовами. У 2002–2003 роках видала книжку віршів для дітей „Чому у сойки крила голубі?“ та збірку „Грай, калинова сопілко!“ Є членом НСПУ з 2002 р.

* * *

Льонами і люпинами синіло і жовтіло,
Мов стягом українським щороку,
знай,цвіло.
Тепер же ліс-нахаба земне вкриває тіло,
Крім похорон і поминок,
не зна новин село.
Шукають порятунку – хто в пляшці,
хто в сільраді...
Нема в райцентр автобуса, і пошти не було.
Добратись нічим в школу,
а діти тільки раді,
Ось-ось і ці покинуть занедбане село.
І лиш навпроти цвинтаря сім'я
лелеча моститься,
Мабуть, ще, бідна, мріє, щоб щось тут ожило.
На чверть заасфальтоване,
між трьох дірявих мостиків,
Все забиває вікна осліплене село.
...А я і в снах стараюся
у той куток потрапити,
Де майже всю Дурилівку як віником змело,
Де в пору кризи влади,
в zenіті демократії
Шукає шлях у завтра ображене село.

Творчість

Тонесенькою цівкою сочиться музика кровна...
Тремтячими пальцями слово нащупує пульс.
Ну, де той король, для якого б не стала корона
Тавром на чолі чергового лакузи з лакуз?

Змиритися – вмерти.
І стати байдужим – усоннуть...
Стуляються очі, не здатні бедлам осягти.
Та пісня шукає якоїсь, хиткої хоч, тверді,
Де блимає світло крізь розпач – тунель мерзлоти.

Зухвалий тост

Цей день і вечір – книга,
а в ній – життя твоє.
Нехай у серці крига
повільно розтає...
Блондинко кароока,
налий усім вина!
У світі цім жорстокім
давно не видно дна.
Ну, хто нам дасть розраду
під небом голубим?
Не ми, так в нас украдуть,-
Кохаймось же й любім!
Тож за любов довіку
налий бокал вина!
За Того Чоловіка
Ми вип'ємо до дна!
За Лицаря й Коханця
налий і повтори, –
за Того Довгожданця –
і раз, і два, і три!!!



ІРИНА КОЧИЛО

Народилася 11 грудня 1970 року в с. Пановичах Підгаєцького району Тернопільської області. Закінчила Львівський житлово-комунальний технікум. Живе і працює в м. Бережанах. У 2000 році вийшла перша її лірична збірка „Роса із черешневих віт“.

* * *

А день – як молоде дзвінке вино
(Тож гріх не випити оцього трунку),
Що через вінця хлюпає воно,
Немов жадає спраглого цілунку.

А день – неначе сонце у вінку,
Неначе квітка, вимита світанням,
І крізь печалі сіточку тонку
Милуюся цим днем, немов останнім.

* * *

У кожного із нас – своя душа,
Вікно окреме в неосяжний світ.
У ньому кожен з нас – мале пташа,
Що п'є росу із черешневих віт.

У кожного свій сум, своє буття,
Кому – земне, кому – казковий сон.
І рідкісним буває відкриття,
Коли два серця б'ються в унісон.

* * *

П'янки, легенькі поцілунки
На тіло сиплються кришталем...
Зі щемко ніжним, дивним жалем
Приймаю ці Твої дарунки

З запізненням у десять років...
Яка це туга – ностальгія!
Гіркі й невчасні наші кроки –
Під снігом спочиває мрія.

* * *

А потім громом вдарила Любов!
Украла сон в рожевого світання
Лавина щастя, радості буяння –
Веселка квітів з весняних дібров.

І блискавка осяяла світи!
Згоріли струни спокою й чекання.
Любово, будь зі мною до смеркання,
Зігрій мене і душу освіти.

* * *

Незвідані шляхи. Казковий світ.
Пір'інкою лечу в ясну надію,
Торкаю серцем яблуневий цвіт
І щиро кожній пташечці радію.

Мелодію добра снує скрипаль –
Зелений коник в квіточці лілеї...
І дихає любов'ю синя даль –
Несходжені стежки душі моєї.

* * *

Я вірю, що буде пісня
В моєму житті, і сонце
Загляне в душі віконце,
Як дощик пройде, опісля.

Я вірю, ще будуть квіти
У долі моїй – загадці,
І я перейду по кладці
Крізь бурі страшні, щоб жити.

Я знаю, що зблисне ранок
І вмуються щастям зорі,
Ті, що не зрадили в горі,
У мій увійдуть світанок.

Я вірю – настане тиша...
Душа покладе на ваги
Кохання та жах зневаги
І сутність буття опише.



ЛЮБОВ КУЛИШ

Народилася 14 вересня 1979 року в с. Новій Синявці Старосинявського району Хмельницької області. Навчалась у Вінницькому педагогічному університеті на філологічному факультеті (українська мова та література). Перші публікації – на сторінках районної газети „Колос“, де працювала кореспондентом. Проживає Любов Куліш (Кіт) у м. Хмельницькому.

* * *

Сонця промінь золотий
Я впіймала у долоні.
Він пручався, виривався –
Врешті, вискочив на волю.

Залишилося тепло
Від промінчика мого.
Я тобі його дарую
І при цьому поцілую.

Мое село

Мое село на березі Ікви,
Де гнуться до води
Старенькі верби, де сади
Оздоблюють хати.

Мое село – ріка, долина,
Де буйно розцвіла калина.
Мое село, моя хатина –
Моя єдина Батьківщина.



МИКОЛА КУРИЛЕНКО

Народився 1926 року в сім'ї службовця на Київщині. Під час окупації разом з батьком підтримував зв'язок з партизанським загonom. Учасник бойових дій у роки Великої Вітчизняної війни. Вся трудова діяльність пройшла на Київському міському електро-транспорті – працював машиністом електропоїзда, начальником відділу в Управлінні метрополітену. Обирався депутатом Московської районної Ради народних депутатів м. Києва, головою Об'єднаного комітету профспілки залізничників. Організував музей історії Київського метрополітену. Має високі урядові нагороди. Очолює Раду ветеранів одного з мікрорайонів Дарницького району м. Києва. Співавтор колективних збірок ветеранів-поетів Дарниці „Ехо війни“, „А жизнь продолжается“.

* * *

Бережіть один одного, люди!
Свічки з вітром одвічну гру
Грубе слово візьме й остудить –
Я ж від того колись помру.

Це не скарга в рядках поета,
Не прохання продовжить дні,
Я піду, і на всій планеті
Стане трішечки холодніш.

Сліпо нами хуртеча крутить,
Якщо в серце вселилось зло.
Бережіть один одного, люди,
Хай не гасне душі тепло!



МАРИНА КУРІЛКО

Народилася 1984 року. Закінчила ЗОШ № 25 м. Вінниці у 2001 році. Крім віршування, має такі захоплення як танці та малювання. Брала активну участь у міських змаганнях школярів „Стар-Тінейджер“, які є симбіозом ідей Клубу веселих та кмітливих, мюзиклу, спортивних танців. Марина – автор сценаріїв для виступів своєї команди, яка кілька років поспіль була призером.

* * *

Якщо ніхто тебе не любить,
Не вір цьому – таких нема.
Людина та свій шлях загубить,
Яку мета не обійма.

Мабуть, що всі цей біль відчули –
Утрати, смутку, самоти,
Та майже всі його й забули,
І з часом теж забудеш ти.

* * *

Що таке кохання? Я не знаю.
Кожен день тебе я зустрічаю,
Ти не поруч – поглядом шукаю.
Це – кохання? Може, я кохаю?!

* * *

Вчорашний день мне подарил
Твою лишь тень и взгляд один...
Он промелькнул мгновеньем вечным,
Он обманул меня при встрече.

Мои стихи

Мои стихи – мои страдания,
Мои стихи – моя любовь,
Мои стихи – мои признания,
В них есть душа и сердца зов.

Мои стихи живут, как люди,
И всё – благодаря тебе.
Пусть даже чувства мне остудишь,
Стихи – навек в моей судьбе.

* * *

Мы беззащитны в этом мире,
Но кто-то может нам помочь...
Мы втайне для других кумиры,
Но прячет эту тайну ночь.

Закон подлости

Когда ты ждёшь, не ждут тебя.
Когда смеёшься, кто-то плачет.
Уж так устроила судьба,
И это не переиначить.

Тоска

Тоска – это только прикрытье,
Тоскою прикрыта печаль.
Тогда, когда счастье забыто,
То жизнь без тоски словно рай.

Скучаем забытым мгновеньем
И плачем вчерашним дождём,
Подарим судьбе настроенье,
Забудем и снова живём...

* * *

Она скучна, но очень милая,
Она поймёт любой каприз.
И хоть умна, но нелюбимая,
И часто смотрит на карниз.

Не веря всем, не веря в прошлое,
Не ждёт она счастливых дней.
А может быть, она и брошена:
Ведь он не думает о ней.

Проблемы-беды не решаются,
Лишь усложняют ей бытё.
Вокруг нет жизни. Все ругаются.
И он не смотрит на неё.

Но, как мираж, всё время кажется,
Что он не равнодушен к ней,
И верится, что всё уладится,
Ведь для меня их нет родней.



ЛІДІЯ ЛАВРИК

Народилася в с. Коровинцях на Сумщині. Друкується в місцевій і регіональній пресі. Член обласного літературного об'єднання „Степ“. Проживає в місті Світловодську на Кіровоградщині.

* * *

Це так багато: тихий день. Сніг.
Це так багато: у будень – сміх.
Це час зіркою летить і
Являє диво наших лиць, тіл.
Все, що було і не було, – нема,
А тільки ми отут удвох. Зима.
Сніг чисто-білий і слова віщі.
І з нами Бог. І тіні наші – вічні.

* * *

Тіло людини – вулик.
Думки-бджоли
вилітають у простір,
і, збагатившись його модуляціями,
лягають на папір літерами...
Слова все знають
про дивні ті мандри...
Але можуть бути рої,
яким мої бджоли – рідня.
А якщо й не рідня...
Так слова – мед.

* * *

На складі в довгому тунелі,
Де двері, двері та замки,
Лежать скрипки, віолончелі,
А десь окремо їх смички.
Такі спокійні, наче мертві,
В лабетах стелажів і плит
Вони не мріють про оркестри,
Величні образи сюїт.
Вони нічого ще не знають:
Спить пустотілий дух октав...
Ще не живуть. Іще чекають,
Щоб Майстер душу розпізнав.

* * *

Грає осінь ноктюрн на старенькій гітарі,
А листочок танцює із вітром у парі.

Бузина не втирає заплакані очі,
А сорока своє серед віття скрекоче.

І крізь килим зелений, що листям ляга,
Дві червоні долоньки кленок простяга...

І над світом, що любить ці зміни осінні,—
Світлі тіні думок. І надій світлі тіні.



КОСТЯНТИН ЛЕСЬЄВ-ЛЕСЬ

Народився 1932 року в м. Ленінграді, пережив страшну блокаду. У 1942–1946 був евакуйований до Сибіру. З 1946 року живе в Україні. Закінчив філологічний факультет Одеського державного університету, тридцять років працював у школі. Член обласного літературного об'єднання „Степ“ (м. Кіровоград), голова районної літературної студії „Джерела“. Нині про-

живає в с. Солгутове Гайворонського району. Автор п'ятнадцяти збірок поезій, друкується в періодиці.

Ранок

Серед беріз в зеленім храмі
В моїм улюбленім краю
Я прокидаюся з півнями,
Із соловейками встаю.

І вірить знов душа й співає:
Минула ніч з тривожним сном...
І час повільний виміряє
Зозулі вічний метроном...

І в загадковій тишині
Я бачу чи лише здається:
Коли, відбитий в глибині
Сльози твоєї,
Світ сміється.

Неопалима купина

Усе живе від спраги в'яне,
Та не ляка ніщо одну
Її, природі Богом дану,
НЕОПАЛИМУ купину.

Перенесе лиху негодю
І мужньо вистоїть вона,
Безсмертної душі народу
НЕОПАЛИМА купина.

Не вікувати нам у тузі:
Ще нас порадує сповна
Живим вогнем –
В серцях і в лузі –
НЕОПАЛИМА купина.

Сіяй, котись по небосхилу,
Зоря свободи осяйна!
Дай нам свою чудесну силу –
Любить життя і землю милу,
НЕОПАЛИМА купина!

Линь, як повінь, рідне слово...

Линь, як повінь, слово рідне,
Рви замшілі гаті:
Годі пасербами бути
Нам у рідній хаті.

Мовну суміш потурнацьку –
На смітник негайно!
Ніжну мову колискову,
Як дитя, плекаймо.

І співучу, і цілющу
Материнську мову –
Славу предків невмирущу,
Нації основу.

Візьмим її в серце, люди,
На многая літа –
Нехай вона з нами буде
Воедино злита.

Збудить тишу світанкову
Пісня над ланами...
Рідна мова веселкова,
Возсіяй над нами!

Слово рідне, линь, розкуте,
Рви замшілі гаті:
Годі пасербами бути
Нам у своїй хаті!

* * *

Святої волі кільчик гине
В розпусті, чварах і олжі...
Що ти зробив для України,
Мій співвітчизнику, скажи!

Чого чекаєш, небораче? –
Вода під камінь не тече...
Невже, засліплений, не бачиш,
Який павук тенета тче?

Невже тебе це не хвилює,
Коли ти дивишся на те,
Як Юда знов Христа цілує,
Руйнує в нас усе святе?

Хижацька зграя знову хоче
Посіяти покору й страх...
Їй ніздрі свіжа кров лоскоче...
Її стихія – морок ночі,
Що в кволих духом сіє жах...

Хто встав з колін – того не спинять
Зловісні замисли чужі...
...Що ти зробив для України? –
Сумлінню власному скажи!

Журба

Не покида мене журба:
Не довіряємось пророкам...
Без Бога нація – юрба,
Одним об'єднана пороком.

Не поміча вона хіба,
Що „риб'яче“ у неї око:
Вона глуха або сліпа
І небезпечна, як жорстока...

Багно спокуси поглина...
У ньому борсаються люди –
Розтління жертви і облуди
За все отримують сповна...

Хай мудрий вождь на трон зійде,
Покличе владно за собою, –
Юрба залишиться юрбою,
Як шлях до Бога не знайде...

Голгофа

Це страшно – терзатися все,
Шукаючи правди сліди.
Голгофа для того й існує,
Щоб хтось піднімався туди.

Той „хтось“ за неспокою муки,
За небо надій голубе,
Мов крила, розкинувши руки,
На глум прирікає себе.

Безсилий він зло подолати.
Крізь терня лежить його шлях...
І дико регочуть „пілати“,
В долоню вганяючи цвях...

Милий отчий краю

Милий отчий краю,
Красеню-розмаю,
Ти один в моєму серці –
Іншого не знаю.

Чи іду гаями,
Чи бреду житами –
Чую матінки-Природи
Милозвучні гами.

Вужем річка в'ється,
Куди заманеться...
Пісня жайвора струмочком
З високості летється...

Захід пурпуровий.
Завмира діброва...
Огортає все навколо
Тиша вечорова.

В небі на роздоллі
Зароїлись зорі,
Поміж ними місяць лине –
Човником у морі...

Опустилась птиця –
Нічка-чарівниця...
Хай вам, люди, серцем чисті,
Гарне щось насниться.



АНАТОЛІЙ ЛІСОВИЙ

Народився 12 січня 1956 року в с. Свитенцях Погребищенського району Вінницької області. Закінчив філологічний факультет Вінницького педінституту. Працював журналістом та вчителем української мови і літератури на Вінниччині, Житомирщині, в Києві. Друкується в районній та обласній періодиці. Підготував збірку поезій „Шукаю сонце в людях“.

Матері друга

Подаруй мені, мамо, квіти –
Світлий образ своєї хати.
Вони душу могли б зігріти
І в дитинство мене вертати.

Подаруй мені, мамо, квіти –
Більш нічого мені не треба.
Їх в дорогу хай візьмуть діти,
Як молитву до сонця й неба.

Подаруй мені, мамо, квіти,
Щоби нитку життя тримати.
Дай же, Бог, тобі все зоріти,
Як той вогник, що виніс з хати.

Ліричне

Твій голос, наче музика дощу,
Живе у серці і бентежно грає.
Здається, в світі кращого немає,
Ніж надивитися на тебе досхочу.
Твоя поява – сонце серед ночі,
Що крізь туман промінчиками б'є.
Так щастя пробивається моє,
Бо серце, мов рослина, пити хоче.

Боюсь байдужості

Знову серце втоптали
в байдужості сірий бетон.
Знову біль обпіка
всі надії найкращі і мрії.
І, здається, не бачить,
не чує спокійний перон –
Від'їжджаю у безвість,
ридає душа в безнадії.
Ну, чому ти така,
вся з байдужості сплетена
й холоду?
І мовчання твоє
сном жахливим здається
чомусь...
Не боюсь я в житті
ні морозу, ні спеки, ні голоду,
Лиш байдужості серця коханого
дуже боюсь.

Чорнобиль починається із нас

Воліємо ховатися в юрбі
І вседозволеність вважаєм криком моди...
Чорнобиль наш шукаймо у собі:
Століття рабства дарма не проходять.

Чорнобиль починається із нас –
Із власної нестерпності і болю.
Життя дарує нам останній шанс,
Аби змінити на краще власну долю.

Чорнобиль починається із нас –
Задумайтесь і схаменіться, люди!
Кричу, благаю і молюсь за вас,
Бо ж нам життя на цій землі не буде!

Як жаль, що відлітають журавлі

Ще літо кучерявиться в гіллі,
Та осінь сіє смуток, безнадію.
Як жаль, що відлітають журавлі
Туди, де сонце світить та ще й гріє.

А тут так рано квіт позасихав
І душу не п'янить зів'яле листя.
Неначе в мене радість хтось забрав,
А в серці біль невтішний поселився.

Як жаль, що відлітають журавлі.
Ще ж рано, рано їм у піднебесся,
Щоб сіяти усе нові жалі
За щастям, що лиш в пам'яті воскресне.



ТЕТЯНА ЛОЙКО

Народилась 1966 року. Писати вірші почала з третього класу. Любить створювати мелодії до власних поезій, іноді пише тексти до вже готових мелодій. Поезію вважає своїм найбільшим захопленням. Проживає у м. Пустомити Львівської області, працює в районній дитячій бібліотеці.

Волошки

Хай тебе з бадиллячком нарівні
Бур'яном селянка назива,
Ти – некоронована царівна,
Мила моя квітко польова.

Радісно у грудях затріпоче,
А чи сумно серце защемить –
У тобі свої втоплю я очі,
Ти – небес замріяна блакить.

Ти така маленька і тендітна.
Де ти є – нема злу вороття.
Скільки в тобі неба, мрій і світла,
Що дають наснагу до життя!

І у чому ж бо твоя принада,
Квітко, де відбилися небеса?
В тому, що твоя чарівна зваба –
Простота, і скромність, і краса.

Мрії є у кожної людини.
Їх політ – від серця чистоти.
Хочу я прожить, Волошко мила,
Скромно і прекрасно, як і ти.

Волошковий спогад

(Пісня)

Ніби все учора було:
В літній день прибралось село,
В літній день прибралось село
В синій іній.
Ми гуляли біля ріки,
А навкруг волошки цвіли
Сині-сині.

Щебетала пташка в саду:
„Я до тебе стежку знайду!“
Заплітало літо в вінок
Дні казкові.
І любові першої жар
У твоїх читала очах,
Я в твоїх читала очах
Волошкових.

За вікном вже літа нема,
Тихо так підкралась зима.
І тебе забрала в світи
Зима люта.
Мій русявий хлопче із мрій,
Волошковий спогаде мій,
Як тебе із дальніх світів
Повернути?



ОЛЕКСАНДР ЛОКТИОНОВ

Народився 31 травня 1947 року в невеликому російському селі з милозвучною назвою Камішлейка Пензенської області. В дитинстві любив слухати казки, пісні, які оповідала і співала йому мати. Улюбленим заняттям було малювання. Після школи працював комбайнером, арматурником, помічником бурового майстра, малярем, художником-оформлювачем.

З 1970 року проживає в Україні, в селі Великий Митник Хмельницького району, що на Вінниччині. Працює в м. Хмельнику на заводі сухого молока оператором. Свого першого вірша написав у 19 років. І лише після довгої перерви, в сорокарічному віці, почав писати знову і пише до цього часу. Друкується в періодиці. Є одним з авторів колективного збірника поезій „Пелюстки троянди“.

Бабье лето

Сколько прелести и света
На рассвете, на заре!
Бабье лето, бабье лето
Зазвенело в октябре.

Серебрятся паутинки,
В синем воздухе плывут
Невесомые пушинки.
Где найдут они приют?

Придержал бы осторожно
Это лето-благодать,
Только это невозможно
Ни продлить, ни удержать...

Прикосновение

Синью светят цветы незабудки,
В белых платьях березки вокруг,
Постою возле них полминутки,
Приласкаю теплом своих рук.
Нежный запах вдохну и, хмелея,
Стану легким, как синий туман,
Поплыву, ни о чем не жалея,
Через речку за дальний курган.
Растворюсь переливами света
Меж зеленых шумящих ветвей,
Легким облаком белого цвета
Полечу над простором полей.
Позабуду печали и боли,
Пусть душою владеет покой,
Ничего не желал бы я боле,
Кроме близости цельной такой.

К музе

Приди, желанная, приди
И подари минуты счастья,
В сады блаженства уведи
От бурь житейского ненастья.

Я лишь тобою в мыслях жил –
И глух, и нем, и без волнения.
Явилась ты – я полон сил,
Вернулся Ангел Вдохновения.

И в единении с тобой,
Витая в жизненном эфире,
Цветет, облаканный судьбой,
Цветок любви в подлунном мире.

Глаза

О Боже! Какие глаза!
Озера без дна, неземные.
Глазами богини назвал,
А грусть в них заметил впервые.
Тону в них, тону в них! Тону!
В бездонную синь погружаюсь,
Не ставьте мне это в вину,
Ведь заново сердцем рождаюсь.
Какое блаженство и боль,
Невиданной силы влечение,
Покажется сладкою соль
Познавшему миг вдохновенья.
Душою горю без огня,
Простите мне, люди и боги,
Надеюсь, поймете меня –
Я сам выбираю дороги.

Алая заря

Заиграла на небе алая заря,
Засияла юная, нежностью горя,
Запылало облако пламенным огнём,
Зашептало: «Милая, мы сгорим вдвоём».

Заиграли лучики, спрыгнув на траву,
Засверкали ясные росы наяву,
Задрожали листики тоненьких берёз,
Хороша ты, алая, хороша до слёз.



МАРІЯ ЛУЦЕНКО

Народилась 5 листопада 1963 року у с. Вишці Велико-Березнянського району Закарпатської області. Проживає в смт. Перечин. Виховує сина і дочку, за професією кравчиня. Писати вірші почала десять років тому.

Радість життя

Цікаве, лагідне, мале,
Щонайсвятіше в цьому світі,
В колисці матінка гойдне –
І вся засяє, вся розквітне!

Ось по стежині перший крок,
Кульбабка сонячна в долоньці –
Краси і радості урок
Життя дарує любій доньці.

А ось вже ніжки підросли
(Усе навкруг таке цікаве!),
Вони пішли, пішли, пішли –
„Агов, метелики! Я – з вами!“

А ще бувають реп'яхи
(Їх, кажуть, краще не чіпати),
Та, може, спробувать-таки
І доторкнутись?.. І – пізнати!

Сивий птах

Сивий птах у темнім лісі
Поміж кронами кружляє.
То крилом торкнеться листя,
То у вирій поринає.

Зупиняюсь на хвилину:
Думи серденько ятрять...
Сивий птах то в небо лине,
То між кронами кружля.

Поглядом його питаю:
– Сивий птах, чи заблукав ти?
Вітер крони колихає
(Промінь сонця пелехатий –
Птах у вирій підіймає),
Шелестом мене спиняє,
Співом радісним вітає.
І до сонця,
 у блакить,
 сивий птах летить,
 летить!..

Доле моя

Доле моя, доле,
Ти – любов і горе.
Синє небо гарне,
Але чорні хмари.
Чиста, бач, водиця,
Та чужа криниця.
Тоненька стежина
З гори на долину.
Рідна вся родина,
Та не та ще днина.



ОКСАНА МАЛИНОВСЬКА

Народилася 25 жовтня 1974 року в с. Таужне Гайворонського району Кіровоградської області. Інвалід дитинства першої групи. Завдяки старанню батьків має середню освіту, любить писати і читати вірші. Поезію вважає своєю розрадою. За приклад для себе має Лесю Українку, її слова: „Щоб не плакати, я сміялась“.

Рідна мова

Ретельно ми чуже вивчаєм слово,
Лиш безоглядно губимо свою,
Чудову наших предків рідну мову,
Як щебет птаства в тихому гаю...

Шануймо, українці, мову рідну,
Її ганьбити – непростенний гріх.
Нехай вона веселкою нам сяє
Над краєм нашим – завжди і для всіх!

Вивчайте зарубіжні мови „модні“,
Але любіть насамперед свою:
У ній весна, і дзвони Великодні,
І пісня соловейка у гаю...

* * *

Настрій – штука чудернацька,
Як погода, він мінливий:
То заплачу я зненацька,
То всміхаюся щасливо...
Що „підкине“ він – не знаю.
Чим скінчиться день сьогодні?
То ласкаве сонце сяє,
То січуть дощі холодні...

Просто люблю життя

Люблю я блакитне небо...
Я просто люблю життя.
Жаліти мене не треба
Й висловлювать співчуття.

Щаслива я тим людина,
Що волі зоря встає,
Що кожна новітня днина
Наснагу мені дає.

Мене зігрівала родина,
В ніч місячну – солов'ї,
Ромашки, що в теплу днину
Схиляють вінки свої...

Навчаймось радіти, люди, –
І стане нам краще жить,
Печалі в серцях не буде,
Не будемо сльози лить!

Скажи мені, зоре

Скажи мені, зоре, коли твоя воля,
Чи буде у мене щаслива доля?

Ти ходиш по небу, все бачиш і чуєш,
І людськими долями, може, керуєш?

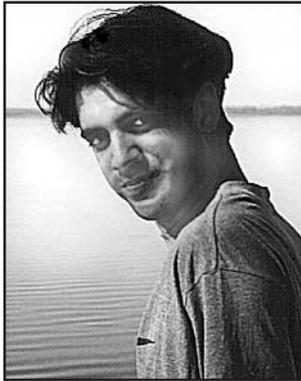
О ясна зірнице, як гарно ти світиш!
Небесна сестрице, чи біль мій помітиш?

Я втратила друга, якого кохала,
Я втратила щастя, якого чекала.

Ти, зіронько, може, не будеш судити,
А може, порадиш, що маю робити?

Бо сліз вже немає, і висохли очі –
Душа лиш ридає щодня і щоночі...

Скажи мені, зоре, якщо твоя воля:
Яка мені Богом судилася доля?



КОЛДОН МЕРЧІА

Народився 5 червня 1976 року на Мальті. Закінчив філологічне відділення університету. Працює на Мальті в Управлінні з питань туризму, пише вірші, є активним членом екологічного товариства – захищає перелітних птахів від браконьєрів. Багато читає, щиро цікавиться Україною, її мистецтвом. Поезії пише рідною, мальтійською. Вірш, присвячений народженню дочки Вероніки, друкується російською в перекладі його дружини Оксани Мерчіа (Бойко).

* * *

От распыляющего сжатия
Выход, который создал тебя:
Твой след найден в подтёке времени:
Избыток малости.
Хранилище света и из него:
Пересекающиеся углы рам и круг,
Краснеющий в одиноком смущении.
Ты становишься мягкостью:
Единством, темнотой, началом,
Возвращается в ничто то,
Что было до первого мига.
Пустота, в которую ты опущена,
Не держит тебя:
Тонким намекающим движением
Ты вылетаешь с верха качелей,
Вызванная из линии раскрытых знаков;
Сделана из выбранной доли:
Черты.



СЕРГІЙ НАЗАРОВ

Народився 1955 року в м. Куйбишеві (нині Самара). З 1962 року – рівнянин. Доцент кафедри водопостачання та бурової справи Рівненського державного технічного університету. Друкувався в обласній та республіканській періодиці. Автор збірок „Исповедь“ та „Втроем и порознь“ (у співавторстві, 1998 р.), „Прошлые стихи“ (2003 р.) Член обласного літоб'єднання „Наше коло“ та міського російського літературного об'єднання „Ярило“. Лауреат Днів російської культури в Україні 1999 року. Дипломант ІХ Міжнародного літературного конкурсу Вадима Булатова (Воронеж, 2001 р.).

* * *

Давно мне не чужая Украина,
Я ей в признанье тихом не совру.
Здесь в мире тополино-журавлином
Живут мои собратья по перу.

И их язык я чту и уважаю,
Но среди его традиций и молитв,
Как женщины, которые рожают,
Я на своём кричу, когда болит.

И да простят мне хаты, и криницы,
И рушники, не тронутые мной, –
Мне Родина моя из детства снится,
И снится мой далекий дом родной.

А я плыву, плыву в туманы, в грозы
И не теряю эти маяки –
Мой сизый тополь и мою березу
По берегам моей родной реки.

И как бы там порою ни швыряло
На крутизне порожистых стремнин,
Я верю в то, что их не потеряю,
Я знаю то, что Бог у них – один!

И у портрета хмурого Шевченко,
Что всех нас долго к покаянью ждет,
Я на своём о самом сокровенном
Ему скажу. И он меня поймёт.

* * *

Вороне белой – бирка чужака!..
Быть безопасней серою вороной.
Ничтожеству поэт во все века –
Юродивый в соломенной короне.

Она легка... Но тяжек крест ему –
Невидимый, непонятый, несъёмный,
И, видит Бог, не нужный никому
На исполинском гульбище вороньем.

А он готов был многое стерпеть.
А он бы мог – на паперть, даже плаху...
Но как страшна, как бесполезна смерть –
Смешная смерть такой нелепой птахи.

Замри, чудак. Сомкни свои уста.
Пора б уже познать законы стаи –
Бывает эта бирка без креста,
Но крест без этой бирки не бывает.

Общедоступно серое клише:
Лишь каркай хрипло да похоже думай.
Не столько в перьях дело, как в душе,
Не с нами – значит, враг иль недоумок...

Поверь, безумец, мудрым тем словам –
И, может быть, где ветки рвутся к звёздам,
Повиснет, до поры, не голова –
Солома, унесённая на гнёзда...

Горы

У гор отдельно – радость, горе.
Как говорят: гора с горой...
А мы с тобою те же горы,
Да только сходимся порой.

У гор моложе есть вулканы,
Их пепел жжётся за версту.
А мы – седые великаны,
И на вершинах – по кресту.

И даже слитые устами,
Друг друга в главном не спасём:
Мы не сливаемся крестами,
Их по отдельности несём.

Мы не срастаемся хребтами,
И не смежаемся плато,
И не сродняемся пластами,
Но и не рушимся зато...

У гор отдельно – радость, горе.
Как говорят: гора с горой...
И мы с тобою – эти горы,
И только сходимся порой.

И мы тогда – вода и камень,
Мы – ледниковая река.
Так горы сходятся веками,
Но горы сами – на века...



СВІТЛАНА НАКОНЕШНА

Народилася 18 жовтня 1948 року в селищі Заваллі на Кіровоградщині. В студентські роки займалась парашутним спортом. Після закінчення Кіровоградського будівельного технікуму за скеруванням працювала в м. Заставна Чернівецької області, а потім – у рідному селищі у відділі технічного контролю графітового комбінату. Разом з сім'єю багато часу проводила на берегах Пів-

денного Бугу в одному з наймальовничіших місць „скали“ між Заваллям та Сальковим. Допмагаючи хворому чоловікові записувати його вірші, почала і свої писати. Спільно з чоловіком Володимиром підготували до друку збірку поезій, але бракує коштів на видання.

Молитва

Господи, дай нам свого терпіння.

Дай нам любові, віри, прозріння.

Мудрості дай нам. Просим смирення.

Господи, дай нам благословення

Жити по правді, Слово читати,

В серці ніколи смуги не мати.

Дай же нам, Боже, зла не чинити,

В згоді й любові вік свій прожити.

Коханий

Первоцвіт навесні, голубі небеса,
Нижній пух сон-трави і ранкова роса;
Дуб кремезний, міцний, виноградна лоза,
Поцілунок п'яний і гаряча сльоза,
І могутня гора, і бурхлива ріка,
Над житами в горі – пісня жайворонка;
Подих вітру п'яний і шовкова трава,
Сміх дитини дзвінкий і кохання слова;
І рядки, що лягли на лискучі листи,
Потім в пісню вросли...
Це, коханий мій, – ти.

Коліска

Люлі-люлі-люленьки...
Прилетіли голубки –
Пісеньку співати,
Внука колісати...

Люлі, люлі, баю-бай,
Спи, Михасю, засинай...
Не лягай лиш скраю,
Бо пливе з Дунаю
Риба-сом вусатий
Діток лоскотати.

А ми сома проженем,
Його вудлицем поб'єм!
„Утікай, вусатий,
До своєї хати,
До ріки Дунаю, далекого краю!“



ВОЛОДИМИР НАКОНЕШНИЙ

Народився 3 жовтня 1945 року в селищі Заваллі на Кіровоградщині. Закінчив Криворізький гірничий технікум. Працював майстром зміни на каоліновому заводі в смт. Турбові на Вінниччині. Потім повернувся в рідне селище, де працював на графітовому комбінаті начальником зміни збагачувальної фабрики, начальником ВТК та хімічної лабораторії. Займався вільною бо-

ротьюбою, шахами, захоплювався рибалкою. З 1998 року – інвалід першої групи, але життєлюб і оптиміст. Вважає, що життя у нього склалося, оскільки багате на зустрічі з хорошими людьми. Має двох люблячих доньок, чудового онука. Вірші почав писати в 1998 році. Вдячний за підтримку поетові Костянтину Лесьеву-Лесю та письменниці Галині Берізці-Бровченко.

Провина

Люблю я цілуватись:
До цього маю хист.
Поцілував уперше
Матусин теплий лист.

Проїшли літа. Я радо
Дівчаток цілував,
А про матусю рідну
Частенько забував.

Все рідше та все рідше
Листи я їй писав.
Свою провину в цьому
Тоді не відчував.

Минуло літ багато,
І врешті зрозумів:
Був в тому винуватий,
Що не писав листів.

Тепер я, люди добрі,
Звертаюся до всіх:
Матусь не забувайте,
Бо це – великий гріх.

Хіба...

Хіба реальний світ такий сльозливий,
На травах чистих не блищить роса?
Невже і сонце хмарами закрилось,
І потемніли сині небеса?

Хіба земля не тішить нас врожаєм,
Або садки рахманно не цвітуть?
Хіба про рідну землю не співають
І в Божий храм молитись не ідуть?

Невже в собі ми загубили віру,
І радості, і втіх у нас нема?
Хіба ми живемо на Україні
Всліпу, без дум високих і дарма?

О ні, ми живемо, як всі на світі.
Як скрізь, на сонці зблискує роса,
І сонечко нам всім привітно світить,
І голубі, прозорі небеса!

Пісень співаєм, зміцнюєм родину,
Святкуєм наші радощі земні.
І, як ніде, у нас на Україні
Садки у білих фатах навесні...

Не вірте брехунам і маловірам:
Вони – глухі і, як кроти, сліпі.
Ми живемо! Ми вірим в Україну!
На цім шляху нас, Боже, укріпи!



ЛЮБОВ ОРЛОВА

Народилася в Білорусії, у 1962 році разом з батьками переїхала у м. Рівне. За професією – вчитель фізичного виховання. Друкується в періодичній пресі, колективних збірниках і альманахах. Любов Орлова донедавна керівник Рівненського обласного літоб'єднання «Светлынь», віцепрезидент клубу літераторів «Баян» у м. Рівному. Є членом літоб'єднання „Наше коло“ при обласному відділенні Національної

спілки письменників. Очолює первинну рівненську культурно-просвітницьку організацію «Русское собрание». Друкується в періодиці, колективних збірниках і альманахах, автор збірок віршів «На сердце нет морщин» (2001 р.), «Ветер времени» (2002 р.), „Между двух миров“ (2003 р.).

* * *

Кто-то верно сказал о стихии стиха,
Что она вырастает из боли.
Свою боль я прошу: затихай, затихай,
И бреду по огромному полю.

Стихотворные строки срывая рукой,
Вспоминаю ромашки и маки.
И душа обретает на время покой,
Все слова улеглись на бумаге.

Завтра новая боль постучится в висок
И заставит пульсировать строки.
Стих родится другой и достигнет высот,
Боль утихнет до нового срока.

* * *

Радость до небес –
Я скорее в лес:
Поделить мне надо
С ним большую радость.

Если просто грусть
Или горя груз –
Вмиг осушат слёзы
Сосны и берёзы.

Ароматы трав,
Шелесты дубрав –
Эликсир Вселенной
Для души нетленной.

Из глубин веков
Лики всех богов
Родичей-древлян
Смотрят на меня.

Без посредников –
Проповедников
Я молюсь на них –
Жителей лесных.

От сосновых свеч
Ярче, зримей свет,
Меркнут все иконы.
Лесу бью поклоны!

Потеряв покой,
В суете людской
Не ищу спокойствия –
Идолопоклонствую!



**ВАЛЕНТИНА
ПЕТРЕНКО**

Народилася 21 листопада 1959 року в місті Сарни Рівненської області. Закінчила Рівненське музичне училище і педагогічний інститут. Викладач по класу фортепіано в педколеджі та музичній школі. Друкується у районній газеті. Пише тексти для пісень, дитячі вірші, багато співпрацює з композитором В. Торчиком, лауреатом мистецької премії ім. Германа Жуковського. Написала більше ста пісень.

* * *

Віддай мені цю необачну сповідь,
Не можу я тобі її лишати.
Віддай можливість все почати знову.
Віддай бажання знову віддавати.

Віддай спокуси недопитий трунок,
Віддай ту ніч, коли шептав: „Кохаю...“,
Мій перший і останній поцілунок.
Віддай мені мене саму, благаю.

Віддай мені хвилину до розлуки,
Той рай, що не повториться ніколи.
Віддай мені мої вуста і руки,
Які від тебе ще не охололи.

Гірку спокуту і німе прокляття,
Слова, які не зміг ти зрозуміти.
Я все зберу – і кину у багаття...
І ти довіку будеш там горіти.

Мринтих

Навіщо мучишся грозою,
Коротка безпорадна ніч?
Зблиснула зірка сиротою
У небі, повнім протиріч.

І моторошно, як в могилі,
Гуркоче струшена земля,
Громи обпалені, безсилі
У ніч полинули здаля.

Молились, плакали, благали,
Прийшли – та так і не збулись.
Як палко я на них чекала
І безнадійно, як колись.

.....

Не прощайся, навіщо прощатись? –
То ціна благодаті і тиші.
І уваги не треба звертати,
Коли серце сумління колише.

Може, збилося сонце з дороги
Чи у вічності зорі стомились?
Не зважай, не звертайся до Бога.
Все було – ми знайшлись і згубились.

І нічого не збудеться знову,
Тільки довге нестерпне мовчання
І прекрасне й важке до знемоги
Нерозтрачене пізнє кохання.

.....

Послухай, як вмирає ніч:
Біліє, марить і страждає.
І кожен звук, і кожна річ
Притулку жадібно шукає.

І знову, як перед пришестям,
Далекий, підсвідомий дзвін
Тривожить нас, тривожить всесвіт –
Комусь потрібен, певно, він.

Та не для стомлених душею
Перед світанком він гримить.
Вмирає ніч – і я за нею
Тужу, бо дзвін уже мовчить.



ЄВГЕНІЯ ПИЛИПЕЙ

Народилася 1980 року. Проживає в м. Дніпропетровську. Любить музику, поезію. Автор і виконавець пісень.

* * *

Он шепнул мне: „Прости, что люблю“ –
И крепко прижал к груди.
...Посмотри правде в глаза,
Позабудь о нём, уходи...

Завтра начнётся гроза –
Я хочу, чтобы были дожди...
... Посмотри правде в глаза,
Позабудь его, уходи...

Я стою у порога, чужая,
Его голос – арктический лёд:
«Мы – птиц бесполок стая,
Ты – в никуда полёт».

Говорят: мы похожи с ней;
Завтра – станет тебе женой
Та, что чище меня и светлей...
Смилуйся, Бог живой!

Нет прекрасней несчастной любви...
Я, безумная, снова не сплю
И чуть слышно шепчу в тишине:
„Прости, что люблю...“

* * *

Мне снились чтецы моих снов,
Мне снились ловцы моих мыслей.
Мне некуда деться от этих чтецов.
Я учусь не раздумывать с помощью слов...
И в которую ночь я не выплусь.

Замерев, ожидая прихода ловцов,
В цепких пальцах животного страха,
Я уже не спасусь, поджигая бумагу,
Не простившую мне стихов,
От которых нельзя не заплакать.

И отныне без права подумать
И без права вкусить сновидений
Там, где много людей и шума,
Я брожу, сумасшедших безумней
И ничуть не живею привидений.

Им вовек не наскучит трудиться,
Им повсюду найдётся работа.
Мне же счастье ночами снится,
Мне же вымысел лёг на ресницы
Лицемерием позолоты.

Мне приснились ловцы моих снов.
Незаметней теней, осторожно
Они шли с драгоценною ношей
В самый тёмный из городов...
Сохрани и спаси меня, Боже.



МАРІЯ ПИШУК

Марія Пишук (Луцук) – корінна волинянка. Проживає в Луцьку. За фахом – медичний працівник. Її вірші друкувались у місцевій і республіканській пресі. Добірка віршів опублікована у збірці літературної студії „Зорі над Стиром“ (1981 р.).

* * *

Матусю, чуєш? Розпали вогонь.
Нехай гогоче у старенькій грубці.
Торкнусь вустами сивих твоїх скронь...
О, Боже! – сивих, як на тій голубці.

Посидьмо, мамо. Хай горять дровця.
Вони, як люди, довго дотлівають.
Розмову витчем – слово до слівця,
Що чули, знаєм і чого не знаєм.

Я не стомлюся слухати тебе,
Занурившись в долоні зморшкуваті...
Хай довго в грубці нам вогонь гуде
І відблиски танцюють по кімнаті.

* * *

Вже зима поцілувала квіти:
Запеклись пелюстки соковиті.
Перемерзлі пальчики-листочки
Б'ють об поли куцої сорочки.
Поки сонце ті осушить рани,
Подивись – пора снігів настане.

* * *

Знову вигадка в душу мою
Пустоцвіт обтрусилася незримо...
Боже милий, тебе я молю:
Ти у мене не стій під дверима.

Я не вмію відкрити замка,
Але серцем знекровленим прошу:
Увійди без вагань, без дзвінка,
Скинь гріхів моїх гаспидську ношу.

Умали той пекельний вогонь,
Що терзає і душу, і тіло.
І – прости мені, грішній, – либонь,
Ще не всі пелюстки облетіли.

* * *

А коханка – летюча вода:
Обнімає, холодить, голубить.
Після неї лише гіркота, –
Запечатує серце і губи.
Вона ніжно огорне за стан,
Протече поміж пальцями вільно.
Ти любити її перестань,
Не кохай її більше так сильно.
По ночах не вдягай їй корон,
То ж вода – її пам'ять недовга.
Ох, солодким є вир заборон
І пекучим – роздвоєння з Богом.
Бо коханка – схолола сльоза,
Що на груди тривогою скрапне...
Бог любов'ю тебе покарав,
Не відкривши, що є спільним кратним.



ГАЛИНА ПІВТОРАК

Народилася 10 лютого 1937 року в с. Селище Літинського району на Вінниччині. 1961 року закінчила Тульчинський культурно-освітній технікум (бібліотечна справа). Працювала у Літинському відділі культури. 1962 року переїхала з чоловіком у Хмельник. Працювала на молокозаводі, звідки пішла на пенсію. Писати вірші почала в дитячі роки. Друкувалася в місцевій пресі. Є одним з авторів збірника „Пелюстки троянди“ (2000 р.).

Квітець

Квітець квітець квітами,
Ходить лісом, ріками,
Птахів зустрічає,
Землю умиває.
І росте травицею,
Вруниться пшеницею,
Терпко пахне кленами,
Вербами зеленими.

* * *

Лине музика довкола,
Лине музика любові.
Світ у замкнутому колі,
А душа моя – в неволі.

Лине музика із квітів,
Мелодійна та чарівна,
Розлітається по світу –
І збентежена, і вільна.

Лине музика із сонця,
Лине музика космічна.
І торкається до серця –
І божественна, і вічна.

Пам'яті Михайла Стендаля

Пролетіли гуси-лебеді і
розтанули в імлі.
Стало тихо, стало сумно
на моїй землі...
На шляху завмерли липи
(тут він проїжджав),
Землякам своїм і рідним
добре щось казав.
Сядем ми у щедрий вечір –
хліб і сіль на стіл.
Вся рідня твоя велика
буде з міст і сіл.
В серці з думою про тебе –
рук не розвести.
У житті чотири броди –
без вагань пройти.
А в осіннім піднебесі
гуси-лебеді летять,
Щось по-своєму, пташиному,
з висоти мені кричать.
Срібні краплі, мов намисто,
густо впали на траві.
Чи то сльози лебедині,
чи то краплі дощові.

Барвистий світ квіток

Простелились квіти
на весь світ –
Від Богданівки аж до
Парижа,
Батьківщині Пікассо привіт
Слала веселкова дивовижа.
Вже і хата вся в отих
квітках,
Розквітають припічок
і комин.
І шматки простого
полотна
Вкрились розмаїттям
веселковим.
Квіти Катерини Білокур –
Щедрого таланту
самобутність,
Що дарує людям
доброту,
Що в красі вбачає світу сутність.



ОЛЕНА ПЛЕТЕНЦОВА

Народилася 13 липня 1974 року у смт. Стара Синява Хмельницької області. Навчалася у Хмельницькому кооперативному технікумі, де здобула професію бухгалтера. У 1995 році одружилася, має доньку. Працює за фахом. Любить читати, писати вірші, оповідання.

* * *

Лиш для тебе жила,
Лиш в тобі існувала.
Так, щаслива була,
Бо я вперше кохала.
А в думках знов і знов:
Що не так ми зробили?
Де поділась любов?
Як її ми згубили?
Я ж така, як була.
Я ж твоя, я та сама.
Все б тобі віддала,
Лиш почути б: „Кохана“.
Я читаю листи,
Що для тебе писала.
Тільки в них справжній ти,
Той, кого я кохала.
Якби час повернути,
Якби все пригадати...
Біль, образи забути
І колишніми стати.
Ти не стій, не дивись,
Як любов помирає,
А зігрій, як колись,
Бо ж душа замерзає.



ІВАН ПОЛЮХОВИЧ

Народився 14 лютого 1933 року в Зарічненському районі на Рівненщині. Там жив і працював до 1990 року. Здобув середню агрономічну освіту. У зв'язку з трагедією на Чорнобильській АЕС, рятуючи здоров'я малих онуків, 1991 року переселився з сім'єю у м. Чугуїв. Познайомившись з представниками літературного осередку міста, Іван Полухович став постійним членом поетичного клубу „Свіча“ при районній бібліотеці. Його вірші часто друкують газети — районна „Красная Звезда“ та міська „Новости Чугуева“.

Свято двох сердець

У день святого Валентина
Ми славим вірність і любов,
Бо це завжди жива картина,
Яка бентежить в серці кров.

Любов – найбільший дар природи,
Ми в душах її будуєм храм,
Бо всі приємні насолоди
Вона в житті дарує нам.

Цей день закоханих сприймаєм,
Як світле свято двох сердець,
І їм по-доброму бажаєм
Нести в життя його вінець.

Воно до мрійних кличе злетів
У світ романтики й краси,
Про нього линуть на планеті
Пісень найкращі голоси.

Слобожанка

На сході країни в козацькій родині
Живе слобожанка, привітна, струнка,
Коли посміхнеться – у кожній клітині
Відчується радість солодка, п'янка.

Приспів:

Слобожанко, слобожанко,
Де тебе шукати, як тебе знайти?
Засвітись зорею на своєму ганку,
Щоб я міг до тебе напрямки прийти.

Кому доведеться заглянуть їй в очі,
Тому вже ніколи про них не забудь,
Вони ж бо прекрасні, як свічі урочі,
І чари кохання в зіницях живуть.

Приспів.

Даруйте їй, люди, за ласку і вроду,
Які їй дістались від Бога-Творця,
Сприймаймо її, як святу нагороду,
Відкривши обійми і наші серця.

Приспів.

Коли ти зустрінеш таку слобожанку,
В душі твоїй будуть співать солов'ї.
Ти будеш виходить щодня і щоранку,
Щоб знову і знову побачить її.

Приспів.



МИКОЛА ПОТІЙКО
(1941–2002)

Народився у давньому козацькому селі Прядивка Царичанського району на Дніпропетровщині. Філолог за освітою, журналіст за професією, поет-пісняр за покликанням. Плідно співпрацював з композиторами Дніпропетровська, був душею багатьох зустрічей, творчих вечорів.

Січеслав

Де шуміли Кодацькі пороги,
Знає острів Чапельський-Огринь.
Козаки прокладали дороги,
По Славуті пливли в далечинь

Заселяли вони Придніпров'я,
Підмурівок для міста дали,
Вилітали їх чаєчки-човни,
Боронили народ від орди.

Неприступна фортеця Кодацька –
Ляха вигнав Іван Сулима.
Мудрість гетьмана, слава козацька
У нащадках сьогодні жива.

Січеслав – назви Січі й Славути
Поєднались у слові вони.
Січеславом тобі, місто, бути.
Не цариця звела – козаки.

Не потрібні надумані назви,
Історичне лишили віки,
Справедливе, і мудре, і славне.
Січеславе, щасливо живи!

Солдати України

(Маршова)

Оріяна – прадавня земля,
Ладні завжди її захищати,
Щоби вільно жила і цвіла –
України ми вірні солдати.

Воювати не прагнемо ми –
Ріднокрайя своє відстояти.
А порушать кордон вороги –
Налаштовані відсіч давати.

Ми нащадки прямі козаків.
Вітцівщину мужі боронили,
Розбивали лихих ворогів –
Скуштували козацької сили.

Воювати не прагнемо ми –
Батьківщину завжди захищати.
Не порушать кордон вороги,
Бо уміємо відсіч давати.

Ми – онуки Сірка, Сулими...
Україну вони визволяли.
Незрадливі Вітчизни сини
Од навали її захищали.

У борні гартувалися ми
І зуміємо край відстояти.
Захищаємо Неньку завжди,
України надійні солдати.

Гей, гей, ге-ей, ге-ей!
України надійні солдати.
Гей, ге - е - е - ей!



ПЕТРО РУДЕНКО

Народився 8 січня 1935 року в м. Кривому Розі в родині гірничого інженера. У 12 років почав писати вірші, які пізніше друкують „Деснянська правда“, районні та інститутські багатотиражки. За фахом – інженер-механік. У 1971 році захистив кандидатську дисертацію, працює над докторською. Щорічно публікується в наукових журналах. Має почесне звання Заслуженого працівника народної освіти України. Його п'ять підручників і посібників з технології машинобудування – єдині в цій галузі. За ними нині навчаються всі студенти-машинобудівники України. Професор Петро Руденко очолює кафедру технологічних дисциплін Чернігівського державного інституту економіки і управління. Крім численних наукових праць, опублікував збірку лірики „Коснувшись Вашого виска“ (1984 р.). Потім впродовж 1995–1999 років видав ще вісім збірок лірики і дві книги прози. З 1997 року Петро Олексійович очолює літературну студію „Фортуна“ при ЧДІЕУ. Петро Руденко – член літературної спілки „Чернігів“.

Снігвітгузникові

Знецінена й затоптана перлина,
Велінням Божим знята із хреста,
Відроджується нині Україна,
Мов квітка яблунева розквіта.

Віднині вже ні бурі, ні посухи
Коріння не відірвуть від землі,
Якщо, набравшись локшини на вуха,
Не проміняєм гривні на рублі.

Нехай уже достигли десь черешні,
І навіть хтось запрошує туди...
Але ж чи зможе там онук прийдешній
Напитися дніпровської води?

І що б не гомоніли ми, панове
(А дехто з нас і досі ще мовчить),
Країна починається із слова,
Що гарно українською звучить!

Якщо у тебе в грудях б'ється серце,
Збагнути маєш істину таку:
Країна починається з джерельця,
Що живить всенародну цю ріку.

Чорнозем увібрав багато крові,
Тому джерельця обирай такі,
Що завжди сонця сповнені й любові
До неньки України навіки.

Нічого в світі вищого немає,
Як та любов, одвічна і свята.
Але ж тебе Матуся навчає,
Щоб ти і сам отим джерельцем став.

До брата-росіянина

Російський брате!
В нашому суспільстві
Ще й досі комуністи „говорят“
Про те, що ми в далекому дитинстві
З тобою разом пасли поросят.

Ця вигадка нікого не дивує,
Бо в світі є багато дивини.
Отож давай, мій брате, поміркуєм,
Чи й справді в нас на двох одні штани?
Російською звертаюся до тебе,
Мою навряд чи зрозумієш ти...

Та тільки ображатися не треба,
Давай-но поговорим, як брати.

Риторический вопрос:
Кто из нас Великоросс?

Я из древних руссов вышел,
Но последних триста лет
Лишь одно и тоже слышал –
Что до северного Росс
Я немножко не дорос,
И по этой вот причине
Я всего лишь Малоросс.

Риторический вопрос –
Исторический вопрос...

Вспомни, брат, когда малявкой
Ты сидел ещё под лавкой,
Совершая свой процесс,
Я уже тогда в Европе
Перещупал всех принцесс.
И когда мальчонкой рыжим
Букву «А» осилил ты,
Я уже тогда с Парижем
Разговаривал на «Ты».
А когда, прости за смелость,
Ты дошёл до буквы «Я»,
У меня уже имелась
Конституция своя.
Ведь известно и Джакарте,
Что явился ты на карте
После хана Батыя.
Почему же в братстве нашем
Оказался младшим я?

Потому, что из-под лавки
Ты отправился в поход
Превращать в сестёр и братьев
Околоточный народ.
Ты империю построил
Не обманом, так мечом.
Превратил нас всех в изгоев...
Ну, а братство тут при чём?

Ведь за годы побратимства
Накопилось столько свинства
Из-за этой вот любви,
Замешенной на крови,
Что духовно и телесно
Стало младшим братьям тесно...
А теперь скажи мне честно,
Отвечай на мой вопрос:

Кто из нас Великоросс?

* * *

Парламент з Урядом воркує,
Та все даремно, все дарма.
Чи то вже розуму бракує,
Чи зовсім совісті нема.

Чи то пороблено Україні
Завжди навколішки стоять.
Чом від Богдана і понині
Нас обминає благодать?

Чом інші нації й народи,
Свою здобувши булаву,
Уже давно дійшли до згоди
І залюбки собі живуть?

Чи то вже ми такі лінивi,
Чи, може, вперті, як осли,
Чому на українській ниві
Лиш бур'яни одні зросли?

Чи ж бо не чули ми в колисці
Пісень, що линуть від зірок?
Роками топчемося на місці,
А до достатку – ні на крок.

Вишитий спогадом біль

Люди на щастя наповнюють келихи,
Світла чекаючи кожного дня.
Жаль – біля світла кружляють метелики
Й інша бридка комашня.

Нині життя наше ними захмарене.
Часом нестерпне. І все ж...
Чим, українцю, ти гірший татарина?
Мріями тільки живеш...

Чом ти одвічно зашорений спогадом,
Чом не сприймаєш новітніх ідей?
Щастя завжди дістається від Бога нам,
Горе – лише від людей.

Спогад – трамплін. Тож зумій відштовхнутися.
Цілеспрямованих успіхів вінча.
Жаль, що нам „ізмів“ колишніх позбутися
Сил не завжди вистача.

В полі колосся зерном наливається,
В'ється за клуною хміль.
Чом над Україною вічно гойдається
Вишитий спогадом біль!?

* * *

За роком рік біжать віки,
А ми все борсаємось в пітьмі,
Бо наші пращури-батьки
Не червоніють перед дітьми.

Давно війни скінчився слід,
А тавра ми ще й досі носим,
Ще й досі милостиню просим
У наших західних сусід.

Довкола нас – квітучий край,
І в надрах є багатств чимало.
Мерщій дорогу обирай,
Та нам всього цього замало.

Обранці наші – мов коти.
Їм тільки б ласощів. І вволю.
Не дбають про народну долю,
Жирують, Господи, прости.

В суспільстві злагоди немає,
І ми весь час дивуєм світ,
Бо ще й понині виступає
На наших спинах рабський піт.



НАДІЯ СВИЩЕВСЬКА

Народилася 1948 року в с. Кураш Дубровицького району Рівненської області. Закінчила філологічний факультет Київського державного університету. Працює вчителькою української мови та літератури школи-колегіуму ім. Тараса Шевченка у м. Сарни Рівненської області. Керує шкільною літературною студією „Джерельце“. Друкується в періодиці.

Березнева завірюха

Якись дзвони б'ють у вуха,
Скрізь мелодія лунає.
Березнева завірюха
І сміється, і ридає.

У нестримному кружлянні,
В безкінечному танку,
Вітер, наче на баяні,
В'є мелодію дзвінку.

І, здається, світ зітхає,
Чути шепіт: „Не пора“,
А хурделиця кидає
Купи снігу до двора.

Розгулялась у стихію
Березнева заметіль.
Завтра сонечко загіє,—
Отакий він березіль!

Мандрівка

Прокидаюсь вранці-рано,
Хоч сьогодні вихідний.
І мандрую до поляни,
Де берізки і дуби.

Он червоній горобині
Розплітає вітер коси,
А легесенькі хмарини
Літо бабине приносять.

Зупиняюсь і милуюсь
Падолистом золотим,
А невидимий художник
Прикраша осінній дім.

На золочених листочках
Враз промінчик заискрився.
При дорозі два грибочки,
Мов брат з братиком зустрівся.

З вітром щось зашепотіли
Дві сестрички, дві берези.
Прислухаючись, присіла,
А між листям – підберезник.

Не один, а вся сімейка
Дружно голови схилила,
І дитиночку маленьку
У обійми притулила.

А мені чомусь згадалось:
Гарна й дружна та родина,
В якій старших поважають,
В якій люблять доньку й сина.

Знайди мене

Знайди мене серед тривожних буднів,
Знайди мене крізь пелену років.
Знайди мене, і я твоєю буду,
Як та любов, що над усі віки.

Знайди мене, коли заходить сонце
І починає пісню соловей.
Знайди мене біля мого віконця,
Знайди серед недоспаних ночей.

Знайди мене у ранок теплий, літній,
Коли росу співає перший джміль.
Знайди мене у вечори самітні,
Як в завірюсі стогне заметіль.

Знайди мене, коли лютує буря
І крає небо тисячами свіч.
Знайди мене, тебе я заночую,
І свідком щастя буде наша ніч.

Знайди мене, коли цвіте ромашка
І в пелюстках промінчик виграє.
Знайди мене, мені без тебе важко.
Знайди мене. Я знаю, що ти є.



ЛЮБОВ СЕРДУНИЧ

Народилася 28 січня 1959 року в с. Теліженцях Старосинявського району на Хмельниччині. Закінчила Кам'янець-Подільський педінститут (філологічний факультет). Працює вчителькою української мови та літератури. Редактор обласної газети „Крок“. Автор поетичних збірок „Перша крапелька“, „Джерелинка“, „Квіти грудня“, „Городище над Іквою“, „На човнику долоньки“.

Друкується у колективних збірниках та періодиці. Пише для дітей і дорослих. Голова Старосинявського районного літоб'єднання „Джерелинка“. Член Хмельницької літературної спілки „Поділля“. Окремі вірші покладені на музику місцевими композиторами. Член Національної спілки журналістів України.

Пізній цвіт

Я бачила: каштан вже восени
Зацвів, пустивши самоту свічку,
Струнку і ніжну, білу, як лебідка.
Ця горда квітка прагнула весни.

Так жінка, мабуть, теж, що в самоті,—
Як та осіння квітка на каштані,
Що сиротливо і цвіте, і в'яне,—
Весни так щиро прагне у житті.

А з пізнім цвітом цей старий каштан
Мов помолодшав, стрепенувши віти.
Кохання солодко вертає душу в літо,
Кохання пізніше не дає старіти.
Воно розвіє самоти туман.

Боюся

Боюся... кохання. Боюся,
Що серцем отрути нап'юся,
Що раптом, немов у тумані,—
Омана, де сльози обману.

Я жменями вірші кидаю
Ув очі моєму відчаю.
В них – рани, болючі й глибокі,
Бо серце таке самотоке.

Що Зірону Місяць кохає,
А Вітер Берізку гойдає,—
Я знаю. День Землю голубить...
Мене лиш ніхто ще не любить.

Стомила від нелюбові!
Поклич моє серце з собою.
Щоб вітер попутній і квіти!
Це важко отак: не любити...

Не хочу боятись кохання:
Воно – як рятунок останній.
Боюсь: загублю свою ніжність.
Боюсь, що кохати запізно.

* * *

Залистопадилося.
Засріблоносило.
Засніговіяло
Степи, сади.
Заснігомріялись,
Затихли-звіялись,
Застигли в розсипах
Твої сліди.

* * *

Звучав Шопен...
І ти переді мною.
І знов горять питання на губах.
І мрію знов зустрітися з тобою,
Знайти світанок у твоїх очах.
Я б розцвіла!
Мені б лише осоння!
Он хмарка. Теж не зна,
куди плисти.
Душа втомилась
Зимовим безсонням.
Моя зоря, світи мені, світи!
Життя єднає радість із журбою.
Завмерло все.
Лиш зорі мерехтять.
Мої тривоги поєднай з собою.
Моя зоря! Хоч ти мене не зрадь.

* * *

Не вимагай несправжньої любові.
Нехай сліпа, та щоб з душею й чиста!
Я хочу так! І хочу бути знову
У світанкової роси намисті.
Не поспішай мій упіймати подих,
Щоб не сполохав нашу птицю літа.
Кохати – щоб як спалах!
Щоб до болю!
А не любить... Це важко – не любити.
Що телефон? – Лиш голос.
Він без тіла:
Не глянеш боляче. І звук порожній.
Руками балакучими своїми
Ти все сказав. Я теж.
Тому й – тривожно...



НАДІЯ СКОБЕЛЄВА-СОЛОГУБ

Народилася 15 жовтня 1957 року в с. Розпашне Чутівського району Полтавської області. Закінчила Полтавський педагогічний інститут. Працює вчителькою української мови та літератури у Великосорочинській СЗШ I–III ступенів Миргородського району Полтавської області. Відмінник освіти України, учитель-методист. Заочно закінчила аспірантуру Інституту літератури ім. Тараса

Шевченка. Автор збірки „Голоси“ (1994) і п'яти рукописних збірок поезій.

* * *

Трипільський горщик в стилі модернізму,
Розписаний руками стлілих літ,
Байдуже дивиться крізь неймовірну призму
Смертей, народжень і боїв на світ.
Ці риси, кола, зубчики і смуги
Закодували щось таке в собі,
Чого уже не повторити вдруге,
А хочеться. Хоч марно, далєбі.
Здається, там, за цим пощезлим людом,
Записано богами нам було,
Якими ми були, і є, і будем,
У чому правда, і у чому зло.
Та не вчитати і не розгадати
Загублене в свідомості і крові,
І стане таємниця знов на чати,
Сховавши лики, мудрі й тонкоброві.



БОРИС СЛЮСАР

Народився 24 серпня 1930 року на Полтавщині. Закінчив Харківську консерваторію. Викладав музичні дисципліни у вищих та середніх навчальних закладах Олександрії, Рівного, Кам'янця-Подільського, Світловодська. Нині пенсіонер. Друкувався в газетах та журналах. Твори перекладені багатьма мовами. Переможець конкурсів „сміхолобів“, співавтор близько двадцяти колективних збірників, кількох власних, зок-

рема поетичної збірки для дітей „Веселі каруселі“. Член Кіровоградського обласного літоб'єднання „Степ“.

Чому ревли воли

Хоч ясла й повними були,
Але Воли, як спать лягли,
Всю ніч стогнали та ревли:
Обом ярмо уразливо натерло шиї –
Тож, певно, їм тепер не обійти біди...

* * *

Як виняток, сказати в моралі смію:
Взаємини тісні – корисні не завжди.

Круте яйце

– Ти глянь на це, –
Рябкові з подивом Кіт муркнув, –
Якесь Яйце
Настирно вчить, як жити, Курку!..
– Ні-ні, сусіде, не якесь, –
В одвіт Котові гавкнув Пес, –
Довкіл відомо всім про те,
Що те Яйце – круте!..

Свиняче резюме

Свиню, що за бугром десь побувала,
Стрічав Рябко біля причалу.
– Ну, як, – з цікавістю питає, –
Чи там сподобалось тобі?
І Льоха хрюкнула:
– Ти знаєш,
Сказати щиро, далєбі не дуже.
Ніде там не знайшла я, друже,
Навіть маленької калюжі.

* * *

І декому з людей, нерідко бачимо,
Подобається там, де насвинячено.

Гедзь і кобила

Невже тобі не соромно, –
В кобилки Гедзь пита, –
Носить такого довгого
немодного хвоста?
– Та можна б і підрізати, –
Почув хитрун в одвіт, –
Якби ж то в брата вашого
Був менший апетит.

Сугасний дід

Якось Дід у морі впіймав Рибку – не просту,
А, як і завжди у байці йдеться, – золоту.
– Ну, – спитала Рибка Діда голосом людським, –
Що, старе корито замінить тобі новим ?..
– Е, моя голубонько, тепер нема дурних:
Ти мені, будь ласка, зразу ж Бабу заміни!

Міснота

– А чому в нас, поясни, будь ласка, Гнате,
Всіляких партій розвелось так багато?
– Бо ж обіцяльників всіх рангів стільки стало,
Що вже їм місця в одній партії замало.

Цитогення

Запевняє депутат
Виборця:

– Степане,
Незабаром ми в стократ
Краще жити станем.
– Ви... А ми ж коли, скажіть,
Також станем краще жити?

Чиста правда

– Скажи, Павле, чи то правда,
Що в раю Бог повелів
Всім жінкам
Окремо жити від своїх чоловіків?
– Ну, звичайно, чиста правда, –
Відповів жоні Павло, –
Бо ж інакше б тоді й раю
Як такого не було.



ГРИГІР СМІЛЯНЕЦЬ

Народився 22 січня 1926 року.
Освіта вища – історичний факультет Одеського університету, чотирирічні курси іноземних мов. Педагог з 35-річним стажем. Працював на багатьох керівних посадах. Учасник війни та ветеран праці. Нині пенсіонер, член Ради Старійшин, генерал-хорунжий Українського козацтва. Друкується в періодиці. Декілька поезій з'явилося у збірнику „Світанки над Тясмином“, вида-

ному до 400-річчя з дня народження Богдана Хмельницького.

Дажбожа земля

Моя ти зоре ясная!
Калино в лузі красная,
Річками забережена,
Ланами помережана,
У морі синім скупана,
Між горами загублена,
Дощами вмита вишніми,
В садах сповита вишнями,
Лісами заколисана,
Веселками розписана,
Громами загартована,
У блискавицях кована,
Козацтвом оборонена,
Сусідами змордована...
Моя навек єдина –
Дажбожа Україна.

Сіромандія – СРСР

Тільки й надії, що зустрінеш
доброго хазяїна.

Е. Хемінгуей

Сірі сукні.
Сірі строї.
Сірі скелі,
Дріт колючий.
Сірі нари
І бараки.
Сірі очі,
Сірі душі.
Сірі френчі,
Сірі лиця,
Сірі справи
В казематах.
Сірі крісла
Посадові.
Сіра мова
Апарату.
Сіре сонце
Не заходить.
Сірий вітер
Жене хвилю.
Покриває, наче
Лоем,
Сіру землю
Сірим пилом.
Все живе
У цій країні
Колір втратило –
Сіріє...
Сам „Хазяїн“,
Наче демон,
Сірим вовком
Хижо виє.
Сірі ночі,
Сірі ранки,
Сірі дні
І роки сірі.

Коли ж в сірій цій країні

Зазоріють темні ночі?

Зрожевіють сірі ранки?

Сонце в небі заясніє?!

(1949 р. Дрезден, НДР)

Відродилась наша мати

(Славень)

Відродилась наша Мати – наша Україна,
Наче Фенікс, птах казковий, встала із руїни.
Вберегли козацьку славу і любов до волі –
Ясним небом, теплим сонцем нам всміхнулась доля.

Будем дружною сім'єю берегти свободу,
Будемо стояти спільно за щастя народу!
Щоб віднині і довіку Мати-Україна
Процвітала, як у лузі червона калина.

Щоби правнуки козацькі гордились дідами,
Щоб ніхто у цілім світі не ворожив з нами...
Щоб зібралася до купи вся наша громада,
Щоб ніколи нашу спільність не згубила зрада.

До полян

Засновники Руси, поляни,
Невже вас древнії боги
За православ'я прокляли
І знищить вирішили до ноги?

Така руїна! Немов Помпея в день останній.
Мов темна ніч жахна за гранню,
Наповнена блукаючих примар товпою...

Народе мій, та що з тобою?

Устань з колін! І ще раз встань!
О Боже, меч візьми в могутню длань
І допоможи очистити захланну нашу славу.
Дай повернути велич давньої держави!

Кавказ

Кавказ подо мною...

О. Пушкін

Який там ще Кавказ?
Які орли? Які вершини?
Пусте. Якби ти зараз встав...
Гризуться тут загарбники щоднини
І хижих посіпак конклав,
Що хапають і гори, і долини,
Щоб двоголовий монстр
Несите черево напхав,
Лишаючи навкруг дими й руїни.
Як хочеться йому
Усе живе отут
Геть винищити до ноги
Зараз...
Яка Ічкерія? Який Кавказ?!



МИКОЛА СТАСЮК

Народився 12 листопада 1955 року в с. Широкий Греблі Хмельницького району. У 1975 році закінчив Вінницький технікум залізничного транспорту, в 1984 – Харківський юридичний інститут (з відзнакою). Працював бригадиром колії, вчителем у школі, судовим виконавцем, а від 1986 року дотепер – суддею Хмельницького районного суду. Одружений, має двоє дітей. Один з авторів колективного збірника поезій „Пелюстки троянди“ (2000 р.). Автор поетичного збірника „Краса синівської любові“ (2001 р.), один з авторів збірників поезій обласного літоб’єднання ім. В. Стуса „Подільська пектораль“ і „17 вересня“ (2002 р.), „Ювілей“ (2003 р.). Друкується в районній та обласній пресі.

* * *

Налякали гуси тихі сни
На зорі гучними голосами
І сипнули трохи над лугами
На зелені трави сивини.
Сколихнули плесо на ставу –
Полетіли бризки над водою.
Іскрою гарячою, новою
В кров влили енергію живу.
Розгойдали сонце молоде
На горі у кошику з соломи,
Висікали дивних форм хороми
В голубому небі де-не-де.
Розбудили в крапельках роси
Почуття прекрасного і вроди,
В кольорах серпневої природи
Світанкову музику краси.

* * *

Подаруй мені, мамо, вечір,
Щоб сьогодні з вишневих крон
Прилетів, наче запах з печі,
З днів минулих дитинства сон.

Розстели по долівці зілля,
І при світлі нічних лампад
Проведем собі вдвох дозвілля,
Відчинивши вікно у сад.

Напечи картоплин в духовці,
У макітрі зітри часник.
Хай вином на траві-зубровці
Почастує тебе боржник.

Та не плач же, прошу, доволі!
Краще поруч на мить присядь,
Бо і так ти слізьми за долю
Тут засіяла кожную п'ядь.

Нагадай, розкажи спочатку,
Як зростав хлопчаком раніш.
Не соромся, постав для згадки
Ще на стіл цей – густий куліш.

Хай гарячі твої долоні
Доторкнуться мого чола,
Приголуб, пригорни до скроні,
Обігрій промінцем тепла.

Відчуваю, як в грудях б'ється
Рідне серце... Та в тому й суть,
Що у завтрашній день, здається,
Оте серце торує путь.

І коли забринить світанок,
Розігнавши пітьму вгорі,
Помолившись, мене на ганок
Проведеш в дивосвіт зорі.

* * *

Хіба ж забути мить казкову,
Коли, мов струмінь чистоти,
Із світла дня з'явилась ти,
Збудивши ниву колоскову.

Яке божественне створіння,
Таке вродливо-чарівне! –
Ти полонила враз мене,
В свої забравши володіння.

Чи то з сріблитої краплинки,
Чи то з гінкого промінця
Іскристі кидала піщинки
Ти в душу спраглу без кінця.

І серед смутку й безнадії
В бентежній музиці роси
Твоє лице і довгі вії
Світилися генієм краси.

Прекрасна мить! – із буднодення
П'янким джерельцем чистоти
Із світла дня з'явилась ти –
Бурхливим полум'ям натхнення.



АНДРІЙ ТЕГЕРЕШВІЛ

Народився 1 травня 1947 року в м. Городищі Черкаської області. Закінчив технікум зв'язку. З 1971 року працює на підприємстві зв'язку в Городищі. Займається краєзнавством, колекціонуванням. Друкується в періодиці. Неодружений.

Небесне і земне

Тепла зірко, недосяжна знадо
На моєму небосхилі мрійнім,
У липневій щедрій зорепаді
Ти упала іншому в обійми.

Ми і поруч ніби, і далеко
Крутимось на паралельних колах,
Дві душі – як дві сумні планети,
Щоб не перетнутися ніколи.

Листя із вінків богинь облудних
Пада сохлим сміттям на обніжки,
Попід ноги, там, де ходять люди.
Не земна – приземлена ти трішки.

* * *

Весілля потай... Шлюбні ночі
Ми творимо посеред дня:
Лице – в лице і очі – в очі,
Аж ранок соромом зайнявсь.

Уста – в уста, до тіла – тіло,
Устав над нами свіжий день,
Знялися душі й полетіли
Кудись подалі від ідей.
Два серця б'ються в наших грудях:
Мое – в тобі, твоє – в мені,
Два серця наші нас не судять
За ці пресвітлі шлюбні дні.

* * *

Довіку, мабуть, нам печалі,
Як моря, – не перебрести,
До затуманених причалів
Перепиняють шлях пости.
Пост перший – це тяжка розлука,
На грудях каменем лежить.
Пост другий – це гірка розпука,
Підбитим лебедем кричить.
Пост третій – наша вірна мука,
Звилась клубочком і сичить.

* * *

На Тебе тільки ще благословлялось,
Світанок Твій іще не рожевів –
А вже й тоді Ти феєю являлась
До мене із надзоряних країв.
Я відчував Твоє святе прищестя:
Ти билась об завісу моїх снів,
Пробилась і прибилася нарешті,
І я почув птахів ранковий спів.

* * *

Лежали ми у літі,
В розплавленому липні,
До наших спин і ліктів
Торішня глиця липла.
Готовність стиглих стегон,
Служняність литок литих,
Їх світлий, плавний вигин –
Лекальних ліній диптих.
В розтопленій блакиті
Пливли над нами віти...
Всеволодний і великий,
Тримай нас в цьому світі!

* * *

Моє ти ждане і жадане лихо,
Як ти жила і чим тепер жива?
Бо я сидів собі у хаті тихо,
Хоча вона й неметена була.

Ти вимела і вимила світлицю,
І вилила помії за поріг.
Світлиця в мене стала світлолиця –
То де ж тут гріх?



ГАЛИНА ТЕРЛЕЦЬКА- МАЯКІВСЬКА

Народилася 28 червня 1952 року в с. Сирниках Луцького району на Волині. Працювала на Рожиченському сирзаводі, у місцевому господарстві, Маяківській школі-інтернаті. Її вірші, гуморески, казки, пісні, замальовки друкувались у періодиці. Галина Терлецька – член районної літстудії „Зорі над Стиром“, член товариства ім. Олени Теліги. Нещодавно вийшла друком її книжка для дітей „Маринка і Хмаринка“.

Мобі, пісне

Щоб слово у пісню вплітати
Таку, щоб лунала усюди:
Від роду до роду, від хати до хати,
А далі – народною буде.

Пісні, неприкаяні діти,
Вам в батьківській тісно оселі,
Несіть мою правду по світу
В прийдешніх часів каруселі.

Підхоплять вуста нелукаві
Вас всюди по нашій Україні.
Людині, народу, державі –
Служити всім серцем повинні.

Материнська сповідь

(Пісня)

Життя – мов сади, є цвіт і плоди,
Їх зрада лиш може зломити.
Хотілось мені, ой хотілось мені
Коханою бути й любити.

Дав, Боже, життя – повір в каяття,
Горіти вогнем – це не тліти.
Хотілось мені, ой, хотілось мені,
Щоб вирости мудрими діти.

Літа молоді – човном по воді
Із юності в старість доплисти.
Хотілось мені, ой хотілось мені
У мріях, мов пташці, злетіти.

Якби я змогла, ой якби я змогла
Цю землю від бід захистити.
Хотілось мені, ой хотілось мені
Хоч слід на землі свій лишити.

Лелеки

(Пісня)

А роки, мов лелеки,
І близькі, і далекі,
Не зустріти їх знов, не спинить.
У душі моїй клекіт,
Я – неначе лелека,
Заберіть мене в ніжну блакить.

Буду з вами літати,
Щастя й долю шукати.
Зачекайте мене хоч на мить!
Відгукнулись, кружляли,
Довго-довго шукали –
Не було в мене сили злетіть.

І рясний дощ, мов сльози,
Змив зажурену просинь,
І з веселкою все ожило.
Посміхнулась, простила,
А печаль чорно-біла
Здаленіла над тихим селом.

Крок

Тобі подарую я вечір,
Здивую холодність думок,
Теплом обніму твої плечі,
Назустріч ступлю перший крок.

Зніму самоту, мов облуду,
Зруйную печалі мости.
Образи, неприязнь забуду,
В очах прочитаю: прости.

Яскраво вогнем запалає
Загублене виром життя.
Лиш Віра з Надією знають
Забуте оте почуття.

Засвітиш ти день на світанні,
І зміниться дум течія.
Щаслива сім'я у єднанні
І скажемо: „Ми“ замість „Я“.



ЗОЯ ФЕДОРЧУК

Народилась 1956 року на Сарненщині. Закінчила училище культури у Дубні. Понад 20 років працює художнім керівником Сарненського міського будинку культури. Поезію любить зі школи. Замітки до районної газети „Сарненські новини“ пише давно, а вірші почала писати лише п'ять років тому, коли повиростали і пішли в самостійне життя троє дітей та з'явилось більше часу для роздумів і для поезії. Вірші Зої Федорчук друкують „Сарненські новини“ та обласна „Провінційна газета“.

Я кохаю тебе

Я кохаю тебе без меж.
Знає вітер про це у полі
Та ще жайвір, що в небі щез,—
Вірний свідок моєї долі.

І берізка шепоче: „ти мій“,—
Що під нею з тобою стояли.
— Я кохаю тебе, зрозумій,—
Шелестять у покосах трави.

— Я кохаю,— у лісі дзвенить,
Де суниці ми разом збирали,
Де солодкі бажання і мить
Одне одному ми дарували.

— Я кохаю, кохаю тебе! —
Ллється ввись понад ставом й вербою.
Серце в грудях співає моє,
Щоб навіки лишитись з тобою.

Моє надвечір'я

День догоряє. Обрій рожевий
Шле нам останнє проміння своє,
Сутінки землю вкривають повільно,
Все навкруги розтає.

З темної синяви місяць всміхнувся
Й ген над рікою завис.
Пташка затихла, гай засмутився,
Вечір їм спокій приніс.

Вже й у моєму житті надвечір'я
Сумно махнуло крилом,
Стало в куточку собі на подвір'ї
І все чарує кругом.

Ти зачекай, я ще не доспівала
Пісню свою у житті,
Не долюбила і не докохала.
Рано ще, рано тобі.

Струн мого серця ти не доторкайся
Смутком самотніх годин,
В душу ввійти мою не намагайся,
Краще під кленом спочинь.

Я подарую пісні свого серця
Тільки йому, не тобі.
Магія вечора тихо сміється
Й далі ступає собі.

Біль обману

Ти знаєш, як болить душа?
Як вона, плачучи, волає
І від безсилля завмирає,
Хижачку-зраду відчува.

А знаєш, як пече сльоза
Несправедливості й обману,
Світ застилаючи туманом,
Й гірку отруту розлива,

Коли серденько захлинеться
Від туги, крику і жалю
(Немов пташина в клітці, б'ється),
Й зчорніє все. А я терплю.

Терплю в ім'я свого кохання,
Що причаїлося на дні
Та жевріє десь в глибині
Мого ества, мого страждання.

Ти відчуваєш це чи ні?

* * *

Де ти, моя любове?!
Я вічність тебе чекаю.
Вже паморозь вкрила скроні,
А я все тебе виглядаю.

Чому ти до мене не прийдеш
І душу мою не зігрієш?
Я – ніби той птах безкрилий, –
Що тільки про небо мріє.



РАЇСА ЦАРУК

Народилася 26 жовтня 1939 року в с. Долгінцевому (нині один з районів Кривого Рогу) Дніпропетровської області. З 1944 року жила і навчалась на Чернігівщині, у с. Крупичполі Ічнянського району. 1963 року закінчила Українську сільгоспакадемію, має фах бухгалтера-економіста. До виходу на пенсію працювала на посаді головного бухгалтера санаторію в м. Хмільнику. Першого вірша написала в 15 років. Друкується в періодичних виданнях, одна з авторів збірника „Пелюстки троянди“ (2000 р.).

Слово

На вістрі розлуки, на піку любові
Ти житимеш в серці, залишишся в мові.
Так доля схотіла: здалося їй мало,
Що я полюбила, а ще не страждала...

Не визнаєш ніколи, як серце ридало,
Неначе з Олімпу душа моя впала.
Шукала я Слово, щоб відчай приспати,
Бо що я могла в тім житті вибирати?!

Воно – на сторожі відтоді й донині,
Сердечний багаж, що потрібен людині.
Корюся Йому, – веселю душою
І долю таку називаю своєю.

Сім сердець

Сім сердець ношу по світу,
Бо мені одного мало.
Перше серце – щоб любити,
Друге – щоби сумувати;

Третє серце, щоб загати
На шляху моїм долало,
А четверте – щоб до хати
Щастя-долю виглядало;

П'яте серце, що горіло
Жаром праведним усюди,
Щоб себе знайти зуміло,
Й поважали його люди;

Шосте серце – щоб ніколи
Не корилось і не гнулось.
Як звернусь до нього з болем,
Щоб воно не відвернулось;

Сьоме серце залишаю
У собі таким, як схоче.
Щось із ним я все шукаю,
Сьоме серце те – пророче.

Передчуття

Прокричала вранці сойка,
Мов поклацав вовк зубами.
Зазвучали в серці зойки,
Завелись мінорні гами.

Голосистими вітрами
Тужить простір синьоокий.
Я ж боюся, що між нами
Скоро стане рів глибокий.

Прихилю шматочок неба,
Розведу біду руками,
Я – з тобою, скільки треба,
Що було так рідко з нами.

Я скажу тобі, що сильний,
Я скажу тобі, що дужий.
Каменюку з серця скину.
Залишись зі мною, друже.

Розітру холодні руки,
Поселю надію в душу...
Затамую серця муки –
Стерегти твій спокій мушу.

О, хвилино неблаганна,
Розтягнися на півсвіту!
Засмутилась осінь рано.
Як мені їй догодити?..



СЕРГІЙ ЧЕПУРНИЙ

Народився 1976 року в м. Запоріжжі в сім'ї військовика. Ріс і виховувався на Далекому Сході. 1992 року повернувся в Запоріжжя, а 1995 року переїхав у Вільнянський район. Друкується в періодиці, співавтор другого і третього збірників „Провінція“, „Передмістя“ (м. Запоріжжя). Має власну збірку віршів „Мисли на лестниці“. Ця публікація виходить за фінансової підтримки Вільнянського районного відділу культури.

* * *

Душа перехрестка – все сторони света –
Омыта дождями, юна и чиста,
Избита ветрами и солнцем согрета.
Душа перехрестка – начало листа.

Она помнит сделку: бессмертье – на знанье.
И надпись на камне всё так же гласит:
„Направо, налево – тебя ждут скитанья,
А прямо пойдёшь – головы не сносить“.

Душа перехрестка – все сторони света –
Насмешливо смотрит, мудра и чиста.
Я стану у камня. Послушаю ветер –
И лягут следы на поверхность листа.

* * *

Взрослеть – всегда немного жаль:
К словам относишься с насмешкой,
Уже нельзя быть сумасшедшим,
И не притягивает даль.
И больше ценится уют,
Чем дождь и злые игры ветра.
И остаётся сердце где-то
Там, где его совсем не ждут.
Жизнь не похожа на хрусталь,
Которым виделась вначале.
И – больше будней за плечами,
И – не притягивает даль...

Ребёнку

Я люблю смотреть, как ты смеёшься:
Словно лучик солнца на стене,
Не познавший, что такое ноша,
Босиком бежавший по весне.

Ты прильнёшь доверчиво к коленям
(Хоть с чужим велели не играть),
А глаза попросят перемены...
Только где же перемен-то взять?

Ты ещё, быть может, и не гений,
Ты в руках – как мягкий белый воск,
Но сидел на маминых коленях
И мечтал рукой достать до звёзд.



ОЛЕНА ЧУС

Народилася 27 березня 1986 року в смт. Бродецькому Козятинського району Вінницької області. Лауреат третього етапу конкурсу учнівських робіт на тему „Ідея соборності України“, переможець четвертого етапу 16-ої Всеукраїнської олімпіади юних філологів (2-е місце) і четвертого етапу 17 Всеукраїнської олімпіади юних філологів (1-ше місце). Друкується в районній газеті. Ця публікація виходить за підтримки голови правління ВАТ „Бродецький цукрозавод“ Анатолія Машгалера.

* * *

Глупа ніч заглядає у чорне вікно,
Рветься холодом червень в заплакане літо,
Просить дощ його в хату пустити...
Відспівав вже останній дзвінок.

Рік свавільним мустангом побіг в забуття,
Відшуміли уроки, веселі перерви.
І струною натягнуті нерви
В унісон із дзвіночком звучать.

Осіпаються барви дитинства дощем,
І заплакана казка іде від порога.
Простилається вдаль невідома дорога,
Та туди подивитися боязко ще...

Дощ

Шепоче весняний дощ,
Зеленими краплями падає в трави,
Цілує барвінок, хвощ,
Вмиває долоні черешням ласкаво.
Безжурний зелений дощ...

На заході жевріє день.
А темні хмарища скуповують небо,
Замріяне, голубе.
Там китичку сині промінчик теребить.
Ясніє востаннє цей день...

* * *

Ю. А.

Я знов одна у повені кохання...
А літня ніч коротка і жарка.
Я усміхаюсь голубим зіркам,
Галактикам незвіданим, незнаним.

Я скучила за ніжними руками
Твоїми, у які, мов в два крила,
Я загорнутися тоді могла,
Коли зникала Вічність поміж нами.

Стою під душем місяця холодним.
Не ти, а він обняв мене тепер.
Танцюю в музиці космічних сфер,
Ловлю краплини місяця в долоні.

Я млію від п'янок ночей чекання,
Коли солодкий жар передчуття
Тривожить душу, а Чумацький шлях
Показує дорогу в світ кохання.

Літній дощ

Прислухайтесь до літнього дощу,
Який шепоче вірші на дахах будинків,
І до пісень засмученої ринви,
Що плаче над озерцем споришу.
Вловіть мелодію зарошених листків
В цупких обіймах сутінків вечірніх,
Від поцілунків крапель розімлілих.
Послухайте симфонії дощів...
Води стаккато, наче клавесин,
Бринить на струнах голубого вітру.
І постріли громів вогненно-світлі
Летять униз, мов Зевсові списи.

Осітній романс

Ну, ось і осінь. Темно у дворі.
Свинцеві хмари линуть ген за обрій.
Запалює вже вечір ліхтарі.
Кружляє вітер в ритм своїх мелодій.
Минають дні, спливають місяці,
І десь позаду залишилось літо.
Засохла квітка у моїй руці
Продовжує лиш спогадом тремтіти.
Тоді були ясні, погожі дні.
Все навкруги цвіло і зеленіло.
Цю квітку ти подарував мені.
І я від щастя мало не зомліла.
Та розлучив нас неблаганний час:
Потрібно повертатися додому.
Прощання, сльози і уривки фраз –
Невже усе й закінчиться на цьому?
Чекати літа будемо удвох
І згадувати, мріяти про нього.
І квітка та, якщо захоче Бог,
Тоді воскресне для життя нового.

* * *

Пуста кімната у пустім будинку,
Кватирка навстіж, теплий літній дощ.
І заглядає сірими очима
Серпневий вечір у чиєсь вікно.

За ним – бурчання організму міста
І блискавками пройняті вітри,
Над вулицями павутинки світла –
Це ліхтарі, що рвуться догори.

Сліпучі фари в мокрому асфальті,
Мов сонце у ставку. Трамвайний стук
Нагадує розлуку на вокзалі,
Коли тремтить востаннє ніжність рук.

Самотність не сумна, меланхолійна,
А в голові думки, немов птахи.
В барвисто-веселкових сукнях мрії
Спішать осісти на бліді листки.

* * *

Похмурим небом відсірів
тиждень дощу.
Останні снопи вечірнього сонця
потягли хмари на захід.
У чисто-кришталевій ночі
зітхає сад
краплинами пізньої роси.
Повітря, настояне на зорях і дощах,
повінню вривається в кімнату.
Нічні симфонії жабок
підносяться до скупаного неба
і гучною луною розливаються під ним.
Земля нетерпляче чекає
теплого сонячного ранку.



ОЛЕКСАНДР ШАЛАГІН

Народився 1938 року в Сибірській глухомані. Заслужений лікар України, кандидат медичних наук. Підполковник медслужби. Живе в Криму. Понад 30 років пропрацював головним лікарем. В житті довелося багато пережити, але не озлобився: в людях понад усе цінує порядність і доброту. Вірує в Творця. У нього велика сім'я з десяти осіб і чотирьох люблячих внучок.

Зарисовки врезаних губців

В море, как в морге,
Вдруг почувствовал я
Тишь смертельно звенящую –
Исток и суть бытия.

* * *

Вновь и радость, и любовь,
И сердце вновь и вновь,
Уставшее, поёт с восторгом –
Ибо с любимыми оно и с Богом.

* * *

Утро. В саду сонм Божьих чудес,
И я на них с восхищеньем гляжу.
Деткам деревьев расти до небес.
Мне рано спешить. Я их подожду.

Дети – тоже люди

Да! Уже в двадцать недель они люди
И бесплотных ангелов спутники
До маргинальных девяти лет.
Но будоражит вечный секрет:
Откуда же берутся преступники
И люди, подобные Иуде?

Не ты ли в разврате, без мужа,
Как говорила, якобы случайно
Таинство жизни зачала?
И это было начало
Человека жизни печальной,
Ибо он не люб и не нужен.

Не ты ли, квазидобродетель,
Бросал им крохи, имея горы,
При тонкой люциферовской улыбке?
За то пожнёшь рок близких зыбкий,
Чаще позже, но, может, скоро.
В том Бог – основа и свидетель.

А разве не виновен ты?
Среди никчемной суеты
Кого-то походя обидел.
Обязан был, но не увидел
В ребёнке мудрость красоты,
Чем исказил его мечты.

Не ты ли, алчный автократ,
Жил, покупая труд детей,
Давал им тяжкую работу,
Тем сокращая жизни квоту?
И ты нанёс их жизни всей
Ущерб, умноженный стократ.

Итак, вы получите то, что даёте:
Мышления мусор – при фильмах бесовских,
Вражду отчужденья – при озлобленье
(и скажется то не в одном поколеньи!)
Да тупость – при ваших мыслях бредовых...
Чего же хорошего в будущем ждёте?..

Чужая любовь

Я как-то на рассвете
(когда сидел в скрадке)
Двух лебедей заметил
На розовой реке.
Двустволку резко вскинув
При алчности людской,
Вдруг подсмотрел картину
Земной любви святой.
Где золотился кругом
Блик солнца на волне,
Всё целовал подругу
Бел лебедь в тишине.
Да и она, родная,
Как женщина в любви,
Ласкалась, припадая
К его крутой груди.
А тишина звенела
Над утренней рекой,
И сердце вдруг запело
Чуть грустно, но легко.
Я вышел из укрытья,
От друга птиц закрыл:
– Летите! И простите,
Что третьим лишним был.

Письмо любимой

Любимая, я сейчас далеко,
Там, где себя и друзей испытываешь.
Жизнь здесь не сахар, но мне легко.
А почему, ты знаешь?
Есть у меня всем доступный секрет,
Тайна, где черпаю силу я:
Все одиноки, как перст, а я нет –
Рядом со мной моя милая.
Любовью её я горжусь, дорожу,
Ведь жизнь столь груба и безжалостна,
Хочешь, тебе я о ней расскажу,
Но ты не ревнуй, пожалуйста.
Глаза её! Их нельзя не любить
За глубину неба синего.
Всевышний их мог лишь тому подарить,
Чьи мысли и сердце – красивые!
Да, сердце её для любви рождено,
Не сыщешь нежней и добрее,
Но с подлостью если сойтись суждено,
Не вздрогнет оно, не сробеет.
Святая молитва моя – это ты,
Жена моя дорогая,
С тобою все мысли мои и мечты,
И мне не нужна другая.
И где бы я ни был: в болотах, где кости,
Иль в тайге, среди комарья,
Иль пред ножом, в немой его злости,
Я вспоминаю любовь и тебя.
И как бы судьба меня ни пытала –
Ломотой мороза, шахтой сырой,
Подлостью жгучей – душа моя знала,
Что ты в беде, и в счастье со мной,
И в радости. И так будет всегда.
Целуемся мы и друг друга ласкаем.
Когда наяву? Мы и сами не знаем.
А так бы хотелось тебя повидать,
В глаза заглянуть, обнять твои плечи
И целовать, целовать, целовать
С рассвета до позднего вечера.
От первой звезды до первой зари
С тобой о любви говорить.

Внучке Талине

Большую морковку зайчишки тащили.
Они от морковки чуть-чуть откусили,
Потом захотелось ещё откусить,
Потом... уже нечего было тащить.

А мама узнала – весьма огорчилась:
Она ведь всегда и со всеми делилась.
И стыдно зайчатושкам стало до слёз,
И вот что они порешили всерьёз:

Чтоб в будущем маму им не огорчать,
В сад на работу спешили вставать.
Сами решили морковку растить,
Чтобы за ней на базар не ходить.

Об этом все дети в округе узнали
И впредь, как зайчата, они поступали.

Майская быль

Моему другу Д. И. Эппелю

Геологи – честный и храбрый народ,
И нет среди них случайных.
Несовершенный мой стих пойдёт
О них – чудаках отчаянных.
В Якутии, в глуши, в болоте,
Где жизнь ценилась, словно хлам,
Всё то, о чём сейчас прочтёте,
Я видел с грустью лично сам:
Мошка. Холмы. Болото.
И ни души кругом...
Да под осиной кто-то
Навеки погребён.
То, говорят, геолог
Здесь счастье искал.
Был путь его не долог,
Но он нашёл металл.
Холодный, дерзкий, жёлтый,
Он в рюкзаке лежал,
Но тот геолог мёртвый
Нет, не его держал.
В уже опухшей, синей,
Обглоданной горсти
Сжимал письмо он к милой
И фото всей семьи.
Он ей писал: «Родная,
Как ты мне здесь нужна...
«Разлука, ты, разлука,
Чужая сторона!»
Тоска вдруг стиснет сердце
В иные времена:
Без ласки не согреться –
Чужая сторона!
В одном моя утеха,
Хоть тяжко мне в пути,
Разлука – не помеха
При истинной любви.

Тити Кореизу

(Песня)

Возле лазурного моря,
Где веет восторженный бриз,
С веком-ровесником спора,
Цветёт наш седой Кореиз.

Памяти многих народов
Имя его говорит:
Дружба дарует свободу,
Доброе дело творит.

Припев:

Дивный наш Кореиз,
Нет ему равного в мире!
Чудная сказка,
Солнечный приз
И легендарные были.
Приглашаем в круиз,
Приглашаем без виз
В наш прекрасный
Родной Кореиз!

Милые женские лица,
Мужчин кипарисная стать.
Разве в далёких столицах
Можно такие сыскать?!

Внуки Пророка Андрея,
Хана Гирея сыны,
Вместе мы много мудрее,
Будем же дружбе верны.

Припев:



ВІРА ШУРМАН

Народилася 23 липня 1960 року в с. Воробіївці Хмельницького району Вінницької області. Закінчила восьмирічну школу, навчалася у Вінницькому ПТУ № 7. Працювала контролером на Вінницькому заводі ДПЗ-18, потім – водієм тролейбуса в Одесі та Ашхабаді. З 1982 року проживає і працює в місті Хмельнику, що на Вінниччині. Найважливіше в її житті – сім'я, діти, пісні, поезія. Друкується в періодичці. Одна з авторів колективного збірника „Пелюстки троянди“.

Вербовая колисонька

Вербовая колисонька, вербовая,
Колисала дитиноньку, золотая.

Колисала дитиноньку і гойдала,
Щоб дитина-мацютина виростала.

Виростала, і щоб сни були чудові,
В них цвіли на гіллі котики пухові.

Вербовая колисонька, вербовая,
Колисала дитиноньку, золотая.

* * *

Хлюпоче радістю блакить,
В росинках сонце сяє...
І день, мов вітер, пролетить,
І вечір наступає.

В саду щебече соловей,
Що знов пробігла днина.
А вік його такий малий,
Як на листку краплина.

У грудях серденько моє,
Мов та росинка, сяє,
То наче листячко снує,
То пташкою злітає...

Маленьке хоче зупинить
Роки, що мчать струмочком...
Та не спинить, не вговорить
І не замкнуть замочком.

Розмова

Знов зійшла зоря в небі синім.
Розмовляю я з Богом щирим:
– Де ти, Господи мій, ступаєш,
Силу добрую зоставляєш,
А куди своїм глянеш зором,
Там усе живе сяє зоряно.
Сяють зорями в росах квіти,
А для матері зорі – діти.
Нічка темная все накрила,
Та душа моя має крила:
Крізь сумні дні, темні ночі
Бачу радісні діток очі.

Молитва

Поклавши руку на біль у серці,
Молюся: Господи, на люд свій подивись!
Бо зникла гордість, зів'яла чесність,
І всяка впевненість поділася кудись...

Знов невідоме мене лякає.
Хвилююсь дуже за своїх і всіх дітей,
Їх юні роки в пільмі зникають,
Що завтра, Боже, їх у цьому світі жде?

Земля хитнулася знов під ногами,
Як лід розколений. Лечу в обійми дну...
Що буде, Боже, як сил не стане,
Коли і в тебе я поради не знайду?

О, поверни нам свій дар, ту пам'ять,
Що робить з нас живих, розсудливих людей,
Щоб шанували свій рід і матір,
Що завжди вчила нас співать простих пісень.

Поки не згасла в мені іскрина –
Тримаю якимось на плаву себе й дітей.
Я вірю, Боже, пошлеш нам сили,
А також щастя для усіх-усіх людей!

Зміст

„Чи знаємо ми українську ніч?“ 3

ОЛЕНА АБАК

„Чому ти дивний погляд маєш?..“ 6
Сон 7
Літо 7
Дві душі 8

НАТАЛЯ БАРАН

Ото і є твоя любов 9

СТАНІСЛАВА БСЛОВА

Українська мова 10
Притча 11
Горіх 11

ОЛЕСЯ БІЛОУС

Трояндова надія 12
„Любов земна. Стежина в полі...“ 13
„ У небі зацвіла зоря...“ 13

ОЛЕКСАНДР БІЛЯТИНСЬКИЙ

„Так сумую я за літом...“ 14
Я пісню обіцяв подарувати 15
„За ріку, кохана, за ріку глибоку...“ 15
„Пароплав відплив – вороття нема...“ 16
Зацвіли каштани 17
„Збігло літо...“ 18

ЛЮДМИЛА БОРЩ

Материнське щастя 20
Ти так кохати зможеш? 21

ВОЛОДИМИР ВАНЗЯК

„Боже мій милий, сьогодні Святвечір!..“ 23
Княгині Ользі 23
Неподільність 24
„Зима засмеркла...“ 24
З натури.. 25
Малюнок 25
„Неспокій. Ранок. Літо...“ 26
„Змінилось все, zostалися слова...“ 26
Вічний мотив 27

ВИШНІВ ПЕТРОВИЧ

Панно Україно! 28

ВОЛОДИМИР ВОЗНЮК

Там 29

ПАВЛО ГАРАЧУК

Летять у вирій журавлі 30

НЕЛЛІ ГЛЄБОВА

Оксане 31
Октябрьская сирень 32
Шопен – «Ноктюрн» 32
Октябрь 33

ТАЇСІЯ ГРОМАДА

Мамина хата... 34
Цвіт дурману.. 35
До вас, сестри 36
Вишитий портрет 37

МИХАЙЛО ГРОМОВ

Чарівна мить.. 38
Після дощу.. 39

ВАЛЕРІЙ ГРОХОЛЬСЬКИЙ

Ода карпатському краю 40

ТИМОФІЙ ГУСИНСЬКИЙ

«Обнимаю рассвет...» 41

ОКСАНА ДАНИЩУК

„Не ховай очей, мій друже...“ 42
„Ти мое диво у світі прекрасного...“ 42
„Я ще не раз прийду у сни...“ 42

ЄВГЕН ДЗЮБА

Рондель 43

ЛІЛІЯ ЖЕРЕБЕЦЬКА

Самотня чайка 44
Осінній сум 45
Юності порив 45

ОЛЬГА ЗАЙКА

„Спочатку було Слово...“ 46
„Каменем...“ 46

„Я – не любов. То тільки так здалося...“	47
„Доц з розпуки вийшов... виріс... зник...“	47

НАТАЛЯ ЗАЛЕВСЬКА

Ода літературі	48
Осінь	48
„Найкраще, мабуть, жити і творити...“	48

ВОЛОДИМИР ЗАРУБА

Подвиг у нашому житті. <i>Роздуми</i>	49
„Не зневажай душі своєї цвіту...“	50
За Омаром Хайямом. <i>Переспів</i>	50

МИКОЛА ЗАРУБА

Зоряні роси	51
Славень Україні	52
„Полум'я! Полум'я! Полум'я!...“	53
На осонні	53
Магістрал	54
Дикий хміль	54

ВАЛЕНТИНА ЗАХАРОВА

Слово	55
„Хвала тобі, о нездоланна примхо...“	56
Тритон	57
Етюд	57
„Чутливі пальці відпустили скроні...“	58
„Це не чернетка, і не виправш...“	58

БОГДАН ЗУЗУК

Революції	59
„У моєму місті...“	60
„У ніким не кошеній...“	61
„Моє серце...“	61

АННА КАШКАР-ДЖЕЛІЛОВА

Сиреневий веночок	62
Бахчисарай	63
„Я тебя от себя...“	64
Осень	64
Няне	65
„А осень разная бывает...“	66
„А у меня всё так, как у других...“	66

КАТЕРИНА КВІТЧАСТА

Літній днині	67
--------------	----

ВОЛОДИМИР КІРІНДАСЬ

Сакраментальне „До“	68
---------------------	----

„Рапсодія“ Ліста	69
Відлуння	70
Лист-відповідь українці в Італію	70
Милосердя	71
Березневий ескіз	71

ЛЮДМИЛА КЛИМЕНКО

„Повернулась – донечка біжить...“	72
„На оксамиті я знов викладаю...“	73
„Ось і зустрілися. Очі сміються...“	73

АНТОНІНА КОРИНЬ

„Льонами і люпинами синіло і жовтіло...“	75
Творчість	75
Зухвалий тост	76

ІРИНА КОЧИЛО

„А день, як молоде дзвінке вино...“	77
„У кожного із нас – своя душа...“	77
„П'янки легенькі поцілунки...“	78
„А потім громом вдарила Любов!..“	78
„Незвідані шляхи. Казковий світ...“	78
„Я вірю, що буде пісня...“	79

ЛЮБОВ КУЛІШ

„Сонця промінь золотий...“	80
Моє село	80

МИКОЛА КУРИЛЕНКО

„Бережіть один одного, люди...“	81
---------------------------------	----

МАРИНА КУРІЛКО

„Якщо ніхто тебе не любить...“	82
„Що таке кохання? Я не знаю...“	82
„Вчорашній день мене подарил...“	83
Мои стихи	83
„Мы беззащитны в этом мире...“	83
Закон подлости	83
Тоска	84
„Она скучна, но очень милая...“	84

ЛІДІЯ ЛАВРИК

„Це так багато: тихий день. Сніг...“	85
„Тіло людини – вулик...“	85
„На складі в довгому тунелі...“	86
„Грає осінь ноктюрн на старенькій гітарі ...“	86

КОСТЯНТИН ЛЕСЬЄВ-ЛЕСЬ

Ранок	87
-------	----

Неопалима купина	88
Линь, як повінь, рідне слово	89
„Святої волі кільчик гине...“	90
Юрба	91
Голгофа	91
Милий отчий краю	92

АНАТОЛІЙ ЛІСОВИЙ

Матері друга	93
Ліричне	94
Боюсь байдужості	94
Чорнобиль починається із нас	95
Як жаль, що відлітають журавлі	95

ТЕТЯНА ЛОЙКО

Волошці	96
Волошковий спогад. <i>Пісня</i>	97

ОЛЕКСАНДР ЛОКТИОНОВ

Бабье лето	98
Прикосновение	99
К музе	99
Глаза	100
Алая заря	100

МАРІЯ ЛУЦЕНКО

Радість життя	101
Сивий птах	102
Доле моя	102

ОКСАНА МАЛИНОВСЬКА

Рідна мова	103
„Настрій – штука чудернацька...“	104
Просто люблю життя	104
Скажи мені, зоре	105

КОЛДОН МЕРЧА

„От распыляющего сжатия...“	106
---------------------------------------	-----

СЕРГІЙ НАЗАРОВ

„Давно мне не чужая Украина...“	107
„Вороне белой – бирка чужака!..“	108
Горы	109

СВІТЛАНА НАКОНЕШНА

Молитва	110
Коханий	111
Колискова	111

ВОЛОДИМИР НАКОНЕШНИЙ

Провина	112
Хіба...	113

ЛЮБОВ ОРЛОВА

„Кто-то верно сказал о стихии стиха...“	114
„Радость до небес...“	115

ВАЛЕНТИНА ПЕТРЕНКО

„Віддай мені цю необачну сповідь...“	116
Триптих	117

СВГЕНІЯ ПИЛИПЕЙ

„Он шепнул мне: « Прости, что люблю...“	119
„Мне снились чтецы моих снов...“	120

МАРІЯ ПИШУК

„Матусю, чуєш? Розпали вогонь...“	121
„Вже зима поцілувала квіти...“	121
„Знову вигадка в душу мою...“	122
„А коханка – летюча вода...“	122

ГАЛИНА ПІВТОРАК

Квітень	123
„Лине музика довкола...“	123
Пам'яті Михайла Стельмаха	124
Барвистий світ квіток	125

ОЛЕНА ПЛЕТЕНЦОВА

„Лиш для тебе жила...“	126
----------------------------------	-----

ІВАН ПОЛЮХОВИЧ

Свято двох сердець	127
Слобожанка	128

МИКОЛА ПОТІЙКО

Січеслав	129
Солдати України. <i>Маршова</i>	130

ПЕТРО РУДЕНКО

Співвітчизниківі	131
До брата-росіянина	132
„Парламент з урядом воркує...“	134
Вишитий спогадом біль	135
„За роком рік біжать віки...“	136

НАДІЯ СВИЩЕВСЬКА

Березнева завірюха	137
Мандрівка	138
Знайди мене	139

ЛЮБОВ СЕРДУНИЧ

Пізній цвіт	140
Боюся	141
Залистопадилось	141
„Звучав Шопен...“	142
„Не вимагай несправжньої любові...“	142

НАДІЯ СКОБЕЛЄВА-СОЛОГУБ

„Трипільський горщик в стилі модернізму...“	143
„Пам'ятаю, бабуся у неділю зелену...“	144
Сонет А	144

ОКСАНА СЛАВЕНКО

Зоряний сонет	145
-------------------------	-----

БОРИС СЛЮСАР

Чому ревли воли	146
Круте яйце	146
Свиняче резюме	147
Гедзь і кобила.	147
Сучасний дід	147
Тіснота	148
Уточнення	148
Чиста правда	148

ГРИГІР СМІЛЯНЕЦЬ

Дажбожа земля	149
Сіромандія – СРСР	150
Відродилась наша мати. <i>Славень</i>	151
До полян	151
Кавказ	152

МИКОЛА СТАСЮК

„Налякали гуси тихі сни...“	153
„Подаруй мені, мамо, вечір...“	154
„Хіба ж забути мить казкову...“	155

АНДРІЙ ТЕГЕРЕШВІЛІ

Небесне і земне	156
„Весілля потай... Шлюбні ночі...“	156
„Довіку, мабуть, нам печалі...“	157
„На Тебе тільки ще благословлялось...“	157
„Лежали ми у літі...“	158

„Моє ти ждане і жадане лихо...“	158
---	-----

ГАЛИНА ТЕРЛЕЦЬКА-МАЯКІВСЬКА

Тобі, пісне	159
Материнська сповідь. <i>Пісня</i>	160
Лелеки. <i>Пісня</i>	160
Крок	161

ЗОЯ ФЕДОРЧУК

Я кохаю тебе	162
Моє надвечір'я	163
Біль обману	164
„Де ти, моя любове?!“	164

РАЇСА ЦАРУК

Слово	165
Сім сердець	166
Передчуття	167

СЕРГІЙ ЧЕПУРНИЙ

„Душа перекрестка – все сторони света...“,	168
«Взрослеть всегда немного жаль...»,	169
Ребёнку	169

ОЛЕНА ЧУС

„Глупа ніч заглядає у чорне вікно...“	170
Дощ	171
„Я знов одна у повені кохання...“	171
Літній дощ	172
Осіній романс	172
„Пуста кімната у пустім будинку...“	173
„Похмурим небом відсірів...“	173

ОЛЕКСАНДР ШАЛАГІН

Зарисовки внезапных чувств	174
Дети тоже люди	175
Чужая любовь	176
Письмо любимой	177
Внучке Галине	178
Таёжная быль	179
Гимн Кореизу. <i>Песня</i>	180

ВІРА ШУРМАН

Вербовая колисонька	181
„Хлопоче радістю блакить...“	182
Розмова	182
Молитва	183

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

ЗОРЯНІ РОСИ

Поезії

Редактор видання *Микола Заруба*

Дизайн обкладинки *Володимир Заруба*

Директор РІА „Пулсар“ *Галина Заруба*

Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
суб'єктів видавничої справи ДК № 844 від 07.03.2002 р.

Коректор *Надія Граб'юк*
Відповідальний за випуск *Ігор Бабик*

Підписано до друку з готових діапозитивів 15.12.03.
Формат 84x100¹/₃₂. Папір офс. № 1. Гарнітура SchoolBookC.
Друк офсетн. Умовн. друк. арк. 9,72. Обл.-вид. арк. ***.
Наклад 1000 прим. Зам. № 950.

ТОВ РІА «Пулсар»
22000, м. Хмельник, а/с „Пулсар“
Тел./ факс: (043388) 51-99
e-mail: rapulsar@i.com.ua

Видавнича фірма «Відродження»
82100, м. Дрогобич, вул. Т. Шевченка, 2.
Тел. (office): (03244) 3-73-59. Факс (office): (03244) 3-72-93.
Тел./факс (видавничий відділ): (0322) 40-59-39.
www.vidrodzhenia.org.ua
babyk@lviv.farlep.net

Поліграфічний технікум УАД
79005, м. Львів, вул. В. Винниченка, 12.
Тел.: (0322) 76-65-89.

З **Зоряні роси: Поезії / Ред. М. Заруба. – Хмельник: РІА „Пулсар“, 2004. – 194 с.**

ISBN 966-96314-0-8

Збірник складають вірші переможців I-го туру конкурсу „Пелюстки „Золотої троянди“. Різні роки написання, різний рівень майстерності, різний вік авторів з різних областей України, – та всіх їх об'єднують літературно-мистецький клуб „Золота троянда“ і щира віра у вічні людські цінності – Любов, Добро, Красу.

ББК 84.4УКР-5
УДК 821.161.2-1(082)

З **4702640202-1** Без оголошення
2004

Шановний читачу!

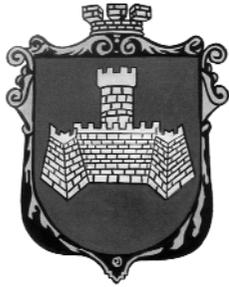
Ви небайдужі до народної поетичної творчості,
а тому хотілося б, щоб саме Ви сказали
вагоме слово, назвавши десять кращих,
на Вашу думку, авторів збірника „Зоряні роси“
і десять кращих віршів.

Ваша думка буде обов'язково врахована
при визначенні переможців другого туру конкурсу
„Пелюстки „Золотої троянди“.

Якщо серед відзначених Вами авторів будуть ті,
хто займе перше, друге і третє місця,
то Вам буде надіслано **спеціальний приз**.

Свої відгуки надсилайте на адресу:

**а/с „Пулсар“, м. Хмельник Вінницької обл.,
22000**



МІСТО-КУРОРТ ХМІЛЬНИК

Справіку на берегах Південного Бугу селились люди. Ще й досі хмільничани на своїх городах знаходять кам'яні сокири, крем'яні скребла, наконечники стріл та інші знаряддя первісних людей. За народними переказами, між двома рукавами Південного Бугу з давніх-давен був острів, вкритий густими заростями лози і калини, поверх яких густо-густо вився дикий хміль. Цей острів називався Хмільником. Цю ж назву має одне з найдавніших міст Поділля. А перша письмова згадка про Хмільник датована **1362 роком**, коли військо литовського князя Ольгерда біля річки Синя Вода вщент розгромило татарські орди.

У 1448 році місто одержало Магдебурзьке право. 1534 року – було обнесене кам'яним муром з баштами, укріплене замком.

У період Визвольної війни українського народу (1648–1654) повстанські загони хмільничан приєднувалися до військ Богдана Хмельницького, про що свідчить Хмільницький літопис. Від 1797 року місто має свій герб, на якому зображено срібну вежу на голубому тлі.

Історія Хмільника сповнена великих тривог і тяжких злигоднів. Неодноразово місто було спалене, зруйноване і заново відбудоване.

1934 року в Хмільнику були виявлені лікувальні радонові води, а 1938 Уряд України оголосив Хмільник курортною зоною. Перша водолікарня почала діяти 22 вересня 1944 року.

1970 року Хмільник став містом-курортом республіканського значення. На курорті функціонує 7 оздоровниць. Нині місто продовжує розвиватись як важливий курорт, має цікаві проекти для крупних інвесторів.

З історією Хмільника пов'язана діяльність відомого етнографа, фольклориста, письменниці П. Я. Литвиної-Бартош; письменника, літературного критика, мовознавця Б. Д. Антоненка-Давидовича; письменників М. П. Стельмаха, Я. Г. Шпорти, В. С. Колодія, В. П. Тарноградського; народних артистів І. С. Козловського, Н. М. Ужвій; композитора і політичного діяча І.-Я. Падеревського, видатного композитора і музиканта Ференца Ліста. У Хмільнику споруджено пам'ятник великому Кобзареві на згадку про його подорож Поділлям.

Творчі традиції славних попередників продовжили сучасні митці: художник, лауреат Державної премії ім. Тараса Шевченка Ф. М. Гуменюк, поет, науковець В. Ф. Маремпольський, поет Микола Луків, мовознавці, письменники Володимир і Григорій Мовчанюки, прозаїк і сценарист Василь Остапов та ін.



ВІННИЦЬ – 640 РОКІВ

Уперше про Вінницю як укріплений пункт-фортецю згадує Литовський літопис у 1363 році. Історики по-різному пояснюють походження назви міста. Але найбільш вірогідною є гіпотеза, за якою назва „Вінниця“ походить від загальнослов'янського слова „віно“, що означає „придбання“, „посаг“.

Тогочасні літописці та очевидці відзначали, що край цей вдостань має всього, що тільки може вродити земля. Тому впродовж багатьох століть Вінниця, як і все Поділля, знаходилась на перехресті експансійних змагань сусідніх князівств, орд, королівств та імперій.

Проте й за таких важких умов місто розвивалось як економічний та культурний осередок. У 1565 році місто стає центром Вінницького повіту Брацлавського воєводства, а у 1598 році – адміністративним і економічним осередком цього воєводства. Про вагомий роль Вінниці у житті краю свідчить надання їй у 1580, 1593 та 1634 рр. привілеїв безмитної торгівлі на всій території польсько-литовської держави і утвердження у 1640 році Магдебурзького права.

Після приєднання у 1693 році Брацлавського воєводства до Російської імперії Вінниця стає повітовим містом утвореної Подільської губернії. За останні 40 років XIX століття Вінниця економічно зросла майже у 3,5 рази.

Бурхливі події відбувались у Вінниці протягом 1917–1920 років. У 1923 році місто стає центром округу, а з 1931 року і до теперішнього часу – адміністративним центром утвореної Вінницької області.

1972 року у місті створено три райони. Згідно з останнім переписом населення (2001 р.), у Вінниці проживає 356,7 тис. мешканців.

Для задоволення естетичних та духовних потреб у місті працюють два професійні театри, філармонія, міський палац мистецтв, кіноконцертні зали, краєзнавчий музей, музей великого „сонцеклонника“, як він сам себе називав, М. Коцюбинського, музей-садиба М. Пирогова, 5 шкіл естетичного виховання та 21 міська бібліотека.

Мешканці міста пам'ятають своїх мужніх захисників-лицарів, безсмертних борців за свободу, невтомних трударів і творців. Це Устим Кармалюк – народний герой, Петро Кішка – герой оборони Севастополя, лікар Микола Пирогов і графік-живописець Натан Альтман, композитор Микола Леонтович, письменники та поети: Ярослав Івашкевич, Василь Земляк, Євген Гуцало, Степан Руданський, Василь Стус та ін.

З ВІРОЮ У ПЕРСПЕКТИВУ ПІДПРИЄМСТВА

Жданівський цукровий завод є одним з найстаріших заводів Вінниччини. Побудований у 1852 році і на той час називався Левашово-Войтовецьким.

Нинішнього року на підприємство прийшов новий власник – ТОВ фірма „Астарта-Київ“ – і після однорічної перерви цукровий завод став до дії. Ожило село, віродився колектив цукроварів, який повірив у нового власника й у перспективу рідного підприємства. Адже за короткий строк відновлено роботу цукрового заводу, спостерігається зростання виробництва продукції, стали вчасними розрахунки щодо заробітної плати, відчутнішим поповнення районного бюджету, розпочалось кредитування сільськогосподарських виробників.

В умовах жорсткої конкуренції за постачання цукрової сировини підприємство зуміло залучити бурякоздавачів не тільки свого району, а й із сусідніх областей. Водії доставляли буряки на відстань понад 100 км завдяки взаємовигідним умовам розрахунків. Вони проводились оперативно, і кожен бурякоздавач отримував належну йому продукцію протягом 1–2 днів.

Підприємство завершує виробничий сезон 2003 року, маючи одні з кращих серед цукрових заводів області показники виходу цукру та ступеню його вилучення з цукрових буряків, зберігши при цьому достатній виробничий потенціал та колектив кваліфікованих робітників.

За добу завод переробляв 2000 тонн буряків, з яких отримував 240–260 тонн цукру.

За своїми якісними показниками білий жданівський цукор може по праву конкурувати не тільки на внутрішньому, а й на зовнішньому ринку.



Адреса підприємства:

ДП «Агропромцукор» ТОВ фірма «Астарта-Київ», вул. Заводська, 2 с. Жданівка Хмельницький район Вінницька область.
Тел.: (043388) 44-98, факс: (043388) 93-2-60.

САНАТОРІЙ «ПОДІЛЛЯ»

Санаторій „Поділля“, що в місті-курорті Хмельнику на Вінниччині, функціонує з 1973 року. За цей час він заслужено завоював популярність не тільки в Україні, але й далеко за її межами. В оздоровничі постійно вдосконалюються методи лікування радоновими водами, оновлюється й без того сучасна апаратура, поліпшуються умови перебування. Чудовий кваліфікований колектив медиків, чарівна природа, гарні умови для лікування і відпочинку, культурні, мистецькі та розважальні заходи залишають незабутні враження про санаторій. За 30 років у „Поділлі“ відпочили і полікувалися понад 300 тисяч пацієнтів.



У санаторії, крім звичайних радонових ванн, використовуються так звані „сухі“ радонові та вуглекислі ванни, електросвітлолікування, масаж (в тому числі й підводний). Серед водних лікувальних процедур – скипидарні, хвойні, перлинні та контрастні ванни, гідрокінезотерапія, басейни для плавання. Застосовуються також психотерапія та гіпноз, голкорексотерапія, мануальна, спелео-, фіто-, механотерапія. Проживання в санаторії – в сучасних комфортабельних кімнатах та номерах люкс.

Показаннями відбору хворих для високоефективного лікування в санаторії є:

- **захворювання опорно-рухового апарату** – остеохондроз хребта, деформуючий остеоартроз, ревматоїдний артрит першого-другого ступенів активності, реактивні артрити, хвороба Бехтерева, колагенові захворювання (склеродермія, дерматоміозит), травматичні пошкодження кісток та суглобів, наслідки опіків шкіри (келоїдні рубці) за відсутності ран на тілі, корекція сколіозів;
- **захворювання серцево-судинної системи** – ІХС (без нападів стенокардії та порушення ритму) при серцевій недостатності не вище першого ступеня, гіпертонічна хвороба I-II стадії, гіпотонічна хвороба, ревматизм позаактивного чи мінімального ступеня активності, хронічний

компенсуючий тонзиліт у дітей, облітеруючі захворювання судин нижніх кінцівок I-II стадій, варикозне розширення вен, хронічні тромбофлебіти (не раніше 6 місяців після загострення);

– **захворювання нервової системи** – неврози, залишкові прояви перенесеного арахноїдиту, дienceфаліту, радикуліти, плексити, поліневрити, наслідки перенесеного інсульту (через рік за самостійного пересування та повної компенсації функцій серцево-судинної системи);

– **захворювання органів дихання** – хронічний бронхіт з астматичними проявами;

– **гінекологічні захворювання** – хронічні запалення матки та придатків, порушення менструальної функції, безпліддя, фіброміома матки, що підлягає консервативному лікуванню, генітальний ендометріоз, реабілітація після гінекологічних операцій;

– **захворювання чоловічої статевої сфери** – хронічні неспецифічні простатити, що підлягають консервативному лікуванню в стадії ремісії за відсутності аденоми і стриктури уретри;

– **захворювання шкіри** – псоріаз (стаціонарна форма), нейродерміт, екзема (суха форма), трофічні виразки;

– **захворювання ендокринної системи** – цукровий діабет легкої та середньої форми, гіпертиреоз I-II ступеня, ожиріння I-II ступеня.

Путівку можна придбати безпосередньо в санаторії „Поділля“ або через профспілкову організацію за місцем роботи з проведенням грошових розрахунків за такою адресою:

**Санаторій «Поділля», вул. Курортна, 10, м. Хмільник
Вінницької обл., 22000.
Тел.: (043388) 21-51, 44-31. Тел./факс: 31-02.**

**Р/р 260075671, АППБ „Аваль“, м. Вінниця,
МФО 302247, код санаторію 05413669.**

КЛІНІЧНИЙ САНАТОРІЙ «ХМІЛЬНИК»

Завжди радо Вас привітає один з престижних санаторіїв курорту – „Хмільник“. Він розташований неподалік від міста у віковому змішаному лісі зі своєрідним мікрокліматом. Для того, аби Ви почували себе як удома, добре відпочили і полікувались, роблять все необхідне 715 співробітників санаторію (з них 2 заслужених лікарі України, 14 лікарів вищої кваліфікації, 9 – першої).



Санаторій „Хмільник“ має потужну діагностичну базу – кабінет нейрофункціональної діагностики, термографії, ультразвукового обстеження, рентген-кабінет. Гордістю санаторію є поліклінічний корпус, де розташовано ванне відділення, басейни гідрокінезотерапії, підводного вертикального витягування хребта, кабінети з вуглекислотними, магнітними ваннами, а також кабінет гідропатії на радоновій воді. В оздоровниці функціонує бювет мінеральної води – аналог трускавецької „Нафтусі“, галокамера, яка змонтована з соляних блоків солотвинських копалень, що на Закарпатті, кабінет торф'яних грязей.

В одно-, двомісних палатах із зручностями успішно поліпшують своє здоров'я близько 17 тисяч осіб щорічно.

За довідками щодо придбання путівок звертатись за адресою:

**Хмельницьке дочірнє підприємство
ЗАТ «Укрпрофоздоровниця»,
клінічний санаторій «Хмільник», вул. Курортна, 2,
м. Хмільник Вінницької обл., 22000.
Тел.: (043388) 21-62. Факс: 32-11.**

ЗАКІНЧИТИ НЕСПРАВЕДЛИВУ ВІЙНУ

Саме її, на думку академіка Ф. Т. Моргуна, веде кожен, хто оре плугом або копає лопатою. Проти кого війна? Проти своїх найвірніших друзів, творців ґрунту – дощових черв'яків, які протягом теплого періоду року на гектарі поля можуть виробити 30–50 тонн біогумусу. Де в нас є господарства, які вносять по 30 тонн органічних добрив на гектар ріллі? Тому не орить плугом, закликає академік, обробляйте безвідвально плоскорізними знаряддями, не паліть стерню, більше органічних решток залишайте на поверхні поля – і ви виростите небувалі врожаї. Вам у цьому допоможуть дощові черв'яки – справжні творці могутніх українських чорноземів.

Національний аграрний університет протягом 1974–2000 років розробив для всіх зон і підзон України ґрунтозахисні системи землеробства, технології яких базуються на мінімальній обробці ґрунту без перевертання пласта. Впровадження у виробництво цих технологій забезпечує значну економію пального – у 2–4 рази, міндобрив у 10 разів, пестицидів – у 8, часу на обробіток ґрунту – втричі, металу на один метр захвату ґрунтообробних машин – у два-три рази.

Всі господарства, які правильно застосовують вищезгадані технології, стали багатими. А головними високопродуктивними знаряддями для застосування ґрунтозахисної технології є комбіновані швидкісні агрегати АКШ-5,6 та АКШ-3,6, що їх випускає ВАТ „Хмільниксільмаш“ Вінницької області. Ці новинки запатентовано.



Застосування ґрунтообробних агрегатів ВАТ „Хмільниксільмаш“ дає можливість за один прохід біологічно підготувати ґрунт до сівби, що дає величезну економію трудових і матеріальних ресурсів. Окупність цих агрегатів – 20-30 робочих днів. Високопродуктивними (до 100 га за день) є також розкидачі міндобрив МВД-900 та МВД-0,5, які можна широко застосовувати, як сівалки для трав і зернових. Ними можна сіяти навіть за дощової погоди.

Для закупки машин і агрегатів та консультацій варто звертатись за адресою:

**ВАТ «Хмільниксільмаш», вул. Леніна, 56,
м. Хмільник Вінницької обл., 22000.
Тел./факс: (043388) 26-49.**

**Голова правління:
тел./факс: (043388) 25-06, 25-11, 21-78, 21-49, 27-73.**